

Designing a Coaching Model for the Development of Sustainable Tourism in the Education System (Case Study: Guilan Province)

Davood Gholamrezaei* Assistant Professor, Department of Management and Economics, Payame Noor University, Tehran, Iran

Narjes Haghparast Kenarsari Ph. D. Student in Public Administration Department of Management and Economics, Payame Noor University, Tehran, Iran

Abstract

Due to its diverse natural, historical, and cultural resources, Guilan province has good potential for tourism development. In this research, an attempt has been made to design a model to utilize the formal education system's capacity to defuse cultural basics according to the geographical, climatic, and social conditions and characteristics of Guilan province. It is expected that this province can provide sustainable tourism development by implementing the teacher coaching plan and using such a model. This research is applied research in which the method of collecting data was in the form of library and field methods through interviews and observation. Also,

* Corresponding Author: Dgholamrezaei@pnu.ac.ir

How to Cite: Gholamrezaei, D., & Haghparast kenarsari, N. (2024). Designing a coaching model for the development of sustainable tourism in the education system. case study: Guilan province. *Tourism Management Studies*, 19 (66), 107 -146. doi: 10.22054/tms.2024.78228.2919

the qualitative content analysis method was used to check the content of theoretical foundations, executive regulations, interviews with experts, and documents. In this research, the community of participants are experts who were selected from the active people in the field of tourism and coaching in Guilan province, among whom the people who had sufficient experience, knowledge, and information and the best conditions to provide the information needed in the field of sustainable tourism. The sample was a purposeful and snowball selection, achieved based on the saturation rule using 15 interviews but continued until the 20th interview for greater certainty. Findings and results, preservation, protection, and support of the environment, social structures, and protection of the cultures and customs of the communities are among the main consequences and principles of sustainable tourism, which can be achieved up to the extent of using the coaching technique. It may add to the positive points of sustainable tourism and reduce its negative points.

Keywords: Coaching, Sustainable Tourism, Education

Introduction

Tourism is among many countries' most important industries that generate wealth and employment. Due to its diverse natural, historical, and cultural resources, Guilan province has good potential for sustainable tourism development. Sustainable Tourism refers to sustainable practices in and by the tourism industry. It is an aspiration to acknowledge all impacts of tourism, both positive and negative. It aims to minimize the negative impacts (economic leakage, damage to the natural environment, and overcrowding, to name a few) and maximize the positive ones (including job creation, cultural heritage preservation and interpretation, wildlife preservation, landscape restoration, and more). *Sustainable tourism* is defined by the UN Environment Program and UN World Tourism Organization as "tourism that takes full account of its current and future economic,

social and environmental impacts, addressing the needs of visitors, the industry, the environment, and host communities.”

Given the pivotal role of sustainable tourism development in the local economy, a tailored coaching model to fully harness the region’s tourism potential is paramount.

In this research, an attempt has been made to design a model using the capacity of the education organization to transfer cultural basics, as well as according to the geographical, climatic, cultural, and social conditions and characteristics of Guilan province, so that this province can, by implementing the teacher coaching plan, Provide sustainable development of tourism.

This research, one of the initial academic ideas in Iran, is set to explore the advantages of coaching in sustainable tourism training and the changing culture of students and families. This topic has yet to be fully explored.

Material and Methods

This research is applied research in which data was gathered through document analysis, observation, and interviews with 20 experts selected from the community of professional coaching and tourism actors across Gilan Province and was analyzed with qualitative content analysis. The community of participants were experts and active people in the field of tourism and coaching in Guilan Province, among whom the people who had sufficient experience, knowledge, and information and the best conditions to provide the information needed in the field of sustainable tourism were selected.

The sample was selected using the snowball sampling method, which began with a purposeful expert interview and finished based on the saturation rule by using 15 interviews, which continued until the 20th interview for greater certainty.

Discussion and Result

The paper has integrated sustainable tourism with a new educational technique named coaching. It has been more than two decades since the concept of "sustainable tourism" entered the country, and many Iranian papers about its necessities exist. However, it still needs to be successfully applied. The basic idea on which the paper was designed is to enter coaching techniques across the schools supported by educated teachers and enriched content, which used to have a vital role in the education process. This paper aims to operationalize the enormous potential of the education system and its capabilities to bring the concept of sustainability to schools by which students learn practically and apply it as an essential lesson to life.

Based on the findings and results of the present research, preservation, protection, and support of the environment, social structures, and protection of the cultures and customs of the communities are among the main consequences and principles of sustainable tourism, which can be achieved up to the extent of using the coaching technique. It may add to the positive points of sustainable tourism and reduce its negative points. So, the education system should change its plans regarding the coaching capabilities of teachers and students in the tourism practical. They are learning to move to a sustainable development-based education system across the schools.

Conclusion

The primary goal of integrating sustainable tourism with a coaching approach was to use the capacity of the student community to improve the culture of sustainable tourism. They would be potential tourists, tourist agents, or hosts, so they would have an essential role in future tourism. So, there is no practical plan for sustainable tourism other than using the school's capabilities to provide practical education across the country. One of the essential approaches to this aim is coaching, by which the education system must change.

طراحی مدل کوچینگ توسعه گردشگری پایدار در نظام آموزش و پرورش (مورد مطالعه استان گیلان)

استادیار مدیریت، دانشکده مدیریت و اقتصاد، دانشگاه پیام‌نور، تهران، ایران

داود غلامرضائی *

دانشجوی دکتری مدیریت دولتی، دانشکده مدیریت و اقتصاد، دانشگاه پیام‌نور، تهران، ایران

نرجس حق پرست کنارسری

چکیده

استان گیلان به دلیل داشتن جاذبه‌های طبیعی، تاریخی و فرهنگی بسیار زیاد، پتانسیل بالایی در رشد و توسعه گردشگری دارد. بنابراین، در این پژوهش سعی شده است با استفاده از ظرفیت سازمان آموزش و پرورش در انتقال مبانی فرهنگی و همچنین، متناسب با شرایط و ویژگی‌های جغرافیایی، اقلیمی، فرهنگی و اجتماعی استان گیلان، مدلی طراحی شود تا این استان بتواند با استفاده از اجرای طرح کوچینگ «معلمان» زمینه توسعه پایدار گردشگری را فراهم آورد. این پژوهش از حیث هدف، کاربردی است. روش گردآوری اطلاعات در پژوهش حاضر، به صورت کتابخانه‌ای و همچنین به روش میدانی از طریق مصاحبه و مشاهده بوده است. همچنین از روش تحلیل محتوای کیفی به جهت بررسی محتوای مبانی نظری، آیین‌نامه‌های اجرایی، مصاحبه‌های صاحب‌نظران و خبرگان و اسناد در این تحقیق استفاده شده است. جامعه مشارکت کنندگان، متخصصان و افراد فعال در حوزه گردشگری و کوچینگ استان گیلان هستند که در این میان افرادی که تجربه، آگاهی و اطلاعات کافی و بهترین شرایط را برای ارائه اطلاعات مورد نیاز در حوزه گردشگری پایدار داشتند، انتخاب شده‌اند. برای انتخاب نمونه، از روش نمونه‌گیری هدفمند و گلوله‌برفی استفاده شد که بر اساس قاعده اشباع با استفاده از ۱۵ مصاحبه این مهم حاصل شد و به منظور اطمینان بیشتر تا مصاحبه بیستم نیز ادامه پیدا کرد. براساس یافته‌ها، از جمله پیامدهای اصلی و اصول گردشگری پایدار شامل حفظ، حراست و حمایت از محیط‌زیست، ساختارهای اجتماعی، صیانت از فرهنگ و آداب و رسوم جوامع است که با بهره‌گیری از تکنیک کوچینگ می‌توان تا حد ممکن به نکات مثبت گردشگری پایدار افزود و از نکات منفی آن نیز کاست.

کلیدواژه‌ها: کوچینگ، گردشگری پایدار، آموزش و پرورش.

مقدمه

امروزه فعالیت گردشگری به عنوان یکی از ابزارهای مهم در شناسایی هویت ملی و فرهنگی، تحصیلی، درآمد و رشد و پویایی اقتصاد شمرده می‌شود و بعد از صنعت نفت و خودروسازی، پردرآمدترین صنعت حال حاضر دنیا به‌شمار می‌رود (اسماعیل زاده، ۱۳۹۵). گردشگری از جمله فعالیت‌هایی است که به‌طور روزافزون نقش و جایگاه مهمی را در میان مجموعه فعالیت‌های بشری به‌خود اختصاص داده است. در این راستا، گردشگری پایدار^۱ نیز حاصل ارتباط و تعامل میان موضوع پایداری و فعالیت‌های مربوط به گردشگری است و عبارت است از آن نوع فعالیت‌های گردشگری که متضمن نیاز نسل فعلی است، بی‌آنکه توانایی‌های نسل آینده را برای بهره‌مندی و تأمین نیاز خویش مختل سازد (صالحی و صادقی، ۱۳۹۵).

با توجه به اینکه افراد با درک گردشگری پایدار، می‌توانند چگونگی پیشرفت پایداری اجتماعی، اقتصادی و زیست‌محیطی را بهتر درک کنند، پرداختن به توسعه گردشگری پایدار مناطق توریسم‌پذیر اهمیت فوق‌العاده‌ای دارد (Vrana, 2023). از سویی دیگر، سازمان‌ها باید فرهنگ سازمانی خود را همسو با استراتژی خود تغییر دهند، در غیر این صورت باید خود را برای رویارویی با شکست استراتژیک آماده کنند (لاریجانی و همکاران، ۱۴۰۲). بنابراین، علاوه بر اینکه سازمان گردشگری و حفاظت از محیط‌زیست نقش مهمی در زمینه حفظ و توسعه گردشگری پایدار ایفا می‌کند، این امر مهم وظیفه همه اقشار جامعه است و نیازمند مشارکت مردمی نیز می‌باشد. در این راستا، یکی از سازمان‌هایی که به‌طور مستقیم و یا غیرمستقیم نقش مهمی در توسعه گردشگری پایدار دارد، سازمان آموزش و پرورش است.

اهمیت وافر جایگاه آموزش و پرورش در ارتقای توسعه و سواد گردشگری، زمانی خود را بیشتر نمایان می‌سازد که در راستای ارتقای سطح گردشگری در کشور، هیئت وزیران (مصوب سال ۱۳۹۹) مأموریتی چندبخشی را به وزارتخانه‌های مختلف واگذار کرد که یکی از پایه‌های اصلی این نظام، نقش وزارت آموزش و پرورش و مدارس بود (خواجونداحمدی، ۱۴۰۰). از آنجا که دانش‌آموزان بخش عمده‌ای از آینده‌سازان کشور

1. Sustainable Tourism

هستند، می‌توانند در شکل‌دادن به آینده گردشگری منطقه نیز مؤثر باشند. به‌ویژه در استان گیلان که دارای ۳۸۰ هزار نفر جمعیت دانش‌آموزی در مقاطع مختلف تحصیلی در شهرستان است که این تعداد می‌تواند به‌خوبی نقش متولیان آموزش و پرورش را در این زمینه ایفا کنند.

از آنجا که در حوزه توسعه گردشگری پایدار، مفاهیم آموزشی گسترده‌ای وجود دارد و ما با تنوع شیوه‌های آموزشی در میان قشر کودکان و نوجوانان مواجه هستیم، نیازمند به‌کارگیری رویکرد نوین آموزشی به نام «تکنیک کوچینگ» هستیم. در همین راستا، از آنجا که نقطه آغازین تحول در نظام آموزش و پرورش، معلمان می‌باشند و نیروی مهمی در برنامه‌ریزی و اجرای اهداف سازمان آموزش و پرورش به‌شمار می‌روند، می‌توانیم در این فرایند از حضور فعال معلمان نیز بهره‌مند شویم (بازوبندی و مرتضوی‌امامی، ۱۴۰۱).

معلمان به‌عنوان رهیاران آموزشی می‌توانند با هدف آگاهی‌بخشی میراث فرهنگی و محیط‌زیست منطقه از یک‌سو و نیز فرهنگ ارتباط با گردشگران از سوی دیگر به حفظ و توسعه گردشگری پایدار استان گیلان کمک شایانی نمایند. بنابراین، از آنجا که توسعه پایدار گردشگری یکی از راهکارهای مهم برای حفظ محیط‌زیست و بهره‌برداری منطقه‌ای از امکانات گردشگری است، باید بتوانیم نیازهای اقتصادی، اجتماعی و محیط‌زیستی کنونی و آینده را تأمین سازیم، بدون اینکه امکانات آن را برای نسل‌های بعدی به مخاطره بیندازیم و سیاست‌گذاری‌های درستی در به‌کارگیری روش مدیریتی آن اتخاذ نماییم. زیرا همان‌طور که توسعه گردشگری به‌عنوان راهی برای بهبود وضعیت اقتصاد، بهزیستی و اجتماعی یک کشور دیده می‌شود و دارای اثرات مثبت مختلفی از جمله اشتغال‌زایی، افزایش ارزش کشور است؛ در مقابل اگر این تحولات با دقت انجام نشود، گردشگران به مقصد یا جاذبه‌های رقیب مهاجرت می‌کنند (Astawa et al., 2023).

در همین راستا، همان‌طور که توسعه گردشگری پایدار موجب حفظ محیط‌زیست، پایداری اقتصادی و اجتماعی محلی می‌شود، توسعه گردشگری غیرپایدار نیز می‌تواند به‌شدت منابع طبیعی، محیط‌زیست و فرهنگ مردم محلی را تحت تأثیر قرار دهد. در حقیقت، گردشگری با اینکه دارای مزیت‌ها و ظرفیت‌های فراوانی است، دارای معایبی نیز هست که تزلزل اصول اخلاقی و نابودی زیستگاه‌های طبیعی از این جمله می‌باشد. در این

میان، استان گیلان به عنوان یکی از استان‌های گردش پذیر واقع در شمال کشور، دارای آثار جاذب گردشگری فراوانی همچون دریا، جنگل، تالاب و... است که همه ساله مقصد گردشگران زیادی می‌باشد. اما این امر همیشه خوشایند و همراه با نتایج مثبت نیست و ممکن است نتایج منفی زیادی نیز در این استان به وجود آورد (اسماعیل‌زاده و اسماعیل‌زاده، ۱۳۹۵).

از آنجا که پیامدهای توسعه گردشگری پایدار، یکی از مباحث علمی و دغدغه متخصصان این حوزه است، کارشناسان فعال در این زمینه سعی دارند با همگرایی و فعالیت شبکه‌ای و خوشه‌ای اثرات مثبت آن را افزایش دهند و راهکارهایی برای کاهش اثرات منفی آن بیابند (ترابی‌فارسانی و همکاران، ۱۴۰۲)؛ زیرا زمانی که گردشگری به خوبی مدیریت نشود، تأثیر منفی از جمله تخریب محیط‌زیست را در پی دارد. لذا استفاده از مفهوم گردشگری پایدار و توسعه آن مهم است تا پتانسیل گردشگری موجود و به خوبی مدیریت شده بتواند مزایایی را برای شهروندان خود فراهم کند و تأثیرات منفی ناشی از آن تنها باقی نماند (Astawa et al., 2023).

برخی از آثار منفی که ناشی از عدم برنامه‌ریزی جامع و استراتژیک برای توسعه گردشگری پایدار منطقه است، شامل آلودگی محیط‌زیستی و اکوسیستم طبیعی تالاب‌ها، تخریب بافت تاریخی و میراث‌های فرهنگی شهری، عدم مشارکت و همکاری جامعه محلی در طرح‌های گردشگری و همچنین، کمبود آموزش و آگاه‌سازی مردم درباره گردشگری پایدار و عدم توجه به حفظ فرهنگ و هویت بومی منطقه است که همه این موارد اثرات چشمگیر و مضری بر سلامت، آموزش، برابری جنسیتی و توسعه اقتصادی را در پی دارد. مسئله مهمی که در این زمینه وجود دارد، عدم فراگیری مفهوم توسعه گردشگری پایدار در همه ارکان جامعه به خصوص قشر کودکان و نوجوانان است.

مشکل دیگر این است که با توجه به گستردگی نفوذ سازمان آموزش و پرورش در سطح هر شهر، تا به اکنون نتوانستیم از ظرفیت حداکثری این سازمان استفاده نماییم. هنوز بسیاری از دانش‌آموزان با مفهوم توسعه گردشگری پایدار آشنایی ندارند و تعداد زیادی از معلمان ما که در امر فرهنگ‌سازی و آموزش رکن اساسی نظام آموزش را تشکیل می‌دهند، برای توسعه این حوزه آماده‌سازی نشده‌اند و مشکلاتی از قبیل عدم آگاهی از

اهداف کلی و جزئی برنامه‌های درسی به‌ویژه برنامه‌های درسی سازگار با محیط‌زیست، عدم دانش کافی، فقدان خلاقیت و منابع علمی جامعه معلمان از یک‌سو و آشنایی ناکافی برخی معلمان با روش‌های فعال یاددهی- یادگیری از سوی دیگر، کمبود وقت و تلاش برای تدریس تمام سرفصل‌های دروس و در نهایت، معلم‌محور بودن نظام آموزشی اجرای برنامه‌های آموزش محیط‌زیست، کشور را با مشکلات بسیار جدی روبه‌رو کرده است.

با وجود اینکه آموزش از ارکان اصلی توسعه پایدار گردشگری است اما جای خالی رویکردهای نوین آموزشی در این حوزه نظیر تکنیک کوچینگ به چشم می‌خورد. در صورتی که مریدان می‌توانند با توانمندی‌های خاص، به انتقال مفاهیم علمی شاگردان بپردازند و آنان را در مسیر درست هدایت کنند تا باورهای اخلاقی و منطقی در آن‌ها شکل بگیرد و موجب افزایش ظرفیت‌های وجودی و فکری فراگیران شود (احمدآبادی و همکاران، ۱۴۰۰: ۱۸۴). از آنجایی که استان گیلان با داشتن آثار تاریخی و جاذبه‌های گردشگری متنوع، همه ساله شاهد سیل عظیم گردشگران است، لذا توجه به کارکردهای گردشگری پایدار، شناسایی و تقویت عوامل ترغیب‌کننده و رفع عوامل بازدارنده در مقاصد توسعه گردشگری پایدار این منطقه، یکی از مهم‌ترین اولویت‌های مطالعاتی و پژوهش حاضر به حساب می‌آید.

به‌طور قطع، اقدام به شناسایی موانع و محدودیت‌های موجود و همچنین، ارائه راهکارهای اجرایی و عملیاتی برای رفع و کم اثر نمودن و اصلاح امور مرتبط با صنعت گردشگری پایدار، این امکان را برای تصمیم‌گیران و برنامه‌ریزان در سطوح ملی و محلی به وجود می‌آورد تا بتوانند منابع مالی، طبیعی، فرهنگی و نیروی انسانی خود را بر اساس نیازهای اصلی و محدودیت منابع، مدیریت کرده و حداکثر بهره‌برداری را بنمایند. این مهم، موضوعی است که شخص مقام معظم رهبری در تعیین سیاست‌های کلان نظام، بارها در ابلاغیه‌ها و بیانات خود بر آن تصریح کردند و در این مورد توصیه‌ها و پیشنهادهای نظری - علمی ارزشمندی داشته‌اند که متأسفانه باید خاطر نشان کرد که بسیار اندک مورد توجه سیاست‌گذاران و مجریان این حوزه قرار گرفته است (میرتقیان‌رودسری، ۱۴۰۱). بدین منظور محقق، عدم توجه کافی به توسعه گردشگری پایدار را به‌عنوان یک مسئله و دغدغه

اصلی مورد توجه قرار داده و در تلاش است که چگونه می‌توان در سازمان آموزش و پرورش یک مدل رهیاری برای معلمان طراحی نمود که از طریق آن توسعه گردشگری پایدار در استان گیلان محقق شود؟ در این راستا، پژوهش حاضر سعی دارد با توجه به پتانسیل بالای سازمان آموزش و پرورش در انتقال مبانی فرهنگی گردشگری، مدلی را طراحی نماید که بتواند از طریق کوچینگ به بهره‌برداری توسعه و پیاده‌سازی گردشگری پایدار منطقه کمک کند.

این پژوهش در نظر دارد به سؤالات ذیل پاسخ دهد:

۱. دلایل توجه نظام آموزشی کشور به مهارت کوچینگ در توسعه گردشگری پایدار چیست؟
۲. چه موانع و چالش‌های موجود در اجرای مدل کوچینگ توسعه گردشگری پایدار در سازمان آموزش و پرورش وجود دارد؟
۳. چه اقداماتی از سوی سازمان آموزش و پرورش برای توسعه مهارت‌های کوچینگ در توسعه پایدار گردشگری لازم است؟
۴. اجزای مدل کوچینگ توسعه گردشگری پایدار در سازمان آموزش و پرورش چیست؟

مبانی نظری و پیشینه تحقیق

الف: کوچینگ

اصطلاح کوچینگ یا مربیگری (مفهوم امروزی)، اواسط سال ۱۹۸۰ میلادی توسط توماس لئونارد^۱ در ایالت متحده آمریکا ایجاد شد. بعد از تعریف کوچینگ یا مربیگری به عنوان یک حرفه، مهم‌ترین فعالیت توماس لئونارد فقید تأسیس فدراسیون بین‌المللی کوچ‌ها^۲ در سال ۱۹۹۵ بود که امروز بزرگ‌ترین و معتبرترین سازمان غیرانتفاعی ناظر بر حرفه کوچینگ در جهان است (سعیدی، ۱۳۹۹). کوچینگ که در زبان فارسی معادل رهیاری یا مربیگری معرفی می‌شود، یکی از روش‌های نوین آموزش و بهسازی عملکرد افراد است که مانند دیگر روش‌های آموزشی برای رشد و بالندگی نیروی انسانی به کار گرفته

1. Thomas Leonard
2. International Coaching Federation (ICF)

می‌شود. برخی از محققان، کوچینگ را یک جریان یادگیری فعال به منظور بهبود عملکرد افراد و ارتقای مسیر حرفه‌ای آن‌ها بیان می‌دارند (طهماسب و همکاران، ۱۳۹۸: ۱۹). کوچینگ، دانش، ابزار و مهارت‌های حوزه‌های دیگر مانند روان‌شناسی، مدیریت، فلسفه، علوم اجتماعی و همچنین، تمایل آن به نوآوری را ادغام می‌کن؛ البته حرفه روان‌شناسی، سهم قابل توجهی در درک مفهومی و تمرین کوچینگ دارد. این تکنیک یک همکاری با کوچ شونده در یک تفکر برانگیزاننده و خلاقانه است. فرایندی که آن‌ها را الهام می‌بخشد تا پتانسیل شخصی و حرفه‌ای خود را به حداکثر برسانند (Fazel, 2013). جهانگیری و همکاران (۱۳۹۸)، کوچینگ را فرایندی نظام‌مند و مبتنی بر همکاری بین مربی (کوچ) و مربی دانسته‌اند که نتیجه‌گرا و متمرکز بر راه‌حل است و در آن، مربی به کارآموز در ارتقای عملکرد، تجزیه زندگی، خودآموزی و رشد شخصی کمک می‌کند (Grant et al., 2010).

تکنیک کوچینگ را نوعی رابطه تعاملی می‌گویند که به افراد در زمینه شناسایی، هدایت و تحقق اهداف، سریع‌تر از آنچه خودشان قادر به انجام آن باشند نیز کمک می‌کند و علاوه بر افزایش مهارت‌های ارتباطی، حل مسئله، کارگروهی و ارتقای توانمندی‌های فردی به توسعه شایستگی‌های اصلی آن‌ها نیز می‌انجامد. فرایند کوچینگ شامل شیوه‌های آموزشی مؤثر و رویکردهای برنامه‌ریزی استراتژیک برای انجام تلاش‌های واقع‌بینانه برای تغییر است و بخش قابل توجهی از کار مربی، بهبود مدرسه از طریق مهارت‌های بین‌فردی که مربی در پروژه به ارمغان می‌آورد، است. یک مربی باید دانش و مهارت لازم برای ایجاد روابط مثبت، هدایت تفکر انتقادی، شناسایی استراتژی‌های مبتنی بر تحقیق متناسب با تنظیمات خاص و مهمتر از همه، نیرو بخشیدن به اعضای تیم برای حفظ تلاش‌های خود از طریق یک فرایند سخت‌گیرانه را داشته باشد. لذا برنامه‌ریزی و اجرای تغییرات و مجموعه گسترده‌ای از استراتژی‌های تسهیل‌کننده برای ساختاردهی کار تیم در پیشرفت کارآمد و هدفمند بسیار مهم است (Iaba, 2011).

جدول ۱. تعاریف مرتبط با تکنیک کوچینگ

ردیف	نویسندگان	تعاریف
۱	Gamage (2021)	کوچینگ توسعه یک رابطه حرفه‌ای و شخصی را تشویق می‌کند و به افراد برای کسب مهارت‌های لازم برای نیل به سطح مطلوبی از توانمندی‌ها کمک می‌کند.
۲	O'Connor (2017)	کوچینگ یا رهبری به یک روش اصلی برای افزایش عملکرد، توسعه افراد و تسهیل تغییرات فرهنگی در طیف گسترده‌ای از سازمان‌ها تبدیل شده است.
۳	Al Hilali et al., (2020)	کوچینگ یک «عمل سازمان‌یافته درونی» است که اغلب بر بهبود عملکرد کارکنان و در نهایت به نفع سازمان تمرکز دارد. فرایندی است که امکان وقوع یادگیری و توسعه را فراهم می‌کند.
۴	Diermann (2021)	کوچینگ به‌عنوان یک مداخله اجتماعی در خلأ صورت نمی‌گیرد، چندین بررسی سیستماتیک اخیر نشان داده که عوامل سازمانی، مانند حمایت نظارتی از مربیان و فرهنگ سازمانی بر موفقیت مربیگری تأثیر می‌گذارد.
۵	Galazka (2021)	کوچینگ آموزشی یک رویکرد قابل اعتماد، معتبر و تثبیت شده است که به مربیان کمک می‌کند مجموعه مهارت‌های حرفه‌ای خود را افزایش دهند. در کوچینگ آموزشی، مربی اطلاعات را جمع‌آوری می‌کند. سودمندی، کاربرد آن را در یک محیط کلاس درس آزمایش تا راه‌حل‌های معنادار ایجاد کنند.
۶	Brown et al., (2019)	کوچینگ یک روش ارتباطی، سبک زندگی و رفتار است که اگر در تمام جنبه‌های زندگی شخصی و حرفه‌ای اعمال شود، نتایج بسیار خوبی به دنبال دارد.
۷	شعبانی بهار و همکاران (۱۳۹۴)	سبک کوچینگ روشی به‌عنوان استراتژی توسعه مدیریت، برای افزایش عملکرد و مهارت‌های بالای رهبری، رشدیافته و مشهور شده است.
۸	یوسف‌زاده بایگی و همکاران (۱۴۰۱)	هنر پرورش سازنده و نظام‌مند نیروی انسانی جهت دستیابی به اهداف والای سازمانی است.
۹	میری (۱۳۹۸)	تشویق مراجعه‌کننده برای کشف دنیای خود، استخراج راه‌حل‌ها و کشف استراتژی‌های مراجعه‌کننده است.

ب: گردشگری پایدار

واژه گردشگری، ترجمه کلمه «توریسم» است. این واژه خود از دو بخش ترکیب شده است: «Tour» به معنای سفر، گشت، مسافرت، سیاحت و «ism» پسوندی است که اشاره به مکتب یا اندیشه‌ای فلسفی، مذهبی، سیاسی، ادبی و... دارد (درخشانی و پاک گهر، ۱۳۹۵).

در همین راستا، سازمان جهانگردی، گردشگر را کسی می‌داند که به کشورهای دیگر سفر می‌کند و هدف اصلی سفرش انجام فعالیت‌های درآمدزا نیست. گردشگری را سفری موقتی و کوتاه معرفی می‌کنند که در آن گردشگر برای سیر و سیاحت به منطقه‌ای خارج از محل سکونت و کار خود می‌رود. اما توجه به گردشگری پایدار از دهه ۱۹۷۰ با شناسایی تأثیر بالقوه گردشگری انبوه و توجه به تأثیر فعالیت‌های گردشگری بر اقتصاد، محیط‌زیست و فرهنگ نقاط دیدنی در مناطق میزبان آغاز شد. این روند در دهه ۱۹۶۰ با شکل‌گیری و پیدایش مفهوم گردشگری سبز ادامه یافت و بیشتر بر حفاظت از منابع طبیعی، فرهنگی و سایر منابع گردشگری بر استفاده دائم نسل فعلی و نسل‌های آینده معطوف گردید. به دنبال این تلاش‌ها، مفهوم گردشگری پایدار به عنوان تنها راه نجات طبیعت و انسان نمود پیدا کرد (اسماعیل‌زاده و اسماعیل‌زاده، ۱۳۹۵: ۱۱۹-۱۱۸).

در این راستا، محققان، سواد گردشگری را مجموعه آگاهی‌ها و اقدامات اساسی و کاربردی فردی و گروهی برای درک درست مفهوم گردشگری با هدف توسعه آن و همچنین، جلوگیری از آسیب زدن به آثار تاریخی و محیط‌زیست تعریف کرده‌اند (خواجه‌نواحمادی، ۱۴۰۱).

طبق تعریف سازمان جهانی گردشگری سازمان ملل متحد، گردشگری پایدار به عنوان یک مفهوم گردشگری است که بر تعادل و پایداری جنبه‌های اکولوژیکی، اقتصادی و اجتماعی-فرهنگی در مدیریت گردشگری تأکید دارد و نیازهای بازدیدکنندگان، صنعت، محیط‌زیست و جوامع اطراف را برآورده می‌کند. گردشگری پایدار مستلزم آن است که فعالان گردشگری اهداف عملیاتی خود را در سه جنبه «عملکرد مالی، عملکرد زیست-محیطی و عملکرد اجتماعی» در نظر بگیرند (استاوا و همکاران، ۲۰۲۰). محققان، اصول گردشگری پایدار را شامل ۱) استفاده پایدار از منابع طبیعی و گردشگری، ۲) کاهش مصرف بیش از حد، ۳) حفظ تنوع زیستی، ۴) ادغام گردشگری در برنامه‌ریزی، ۵) حمایت از اقتصادهای محلی، ۶) مشارکت جوامع محلی، ۷) مشاوره با ذی‌نفعان و مردم، ۸) آموزش خدمه، ۹) بازاریابی صنعت گردشگری و ۱۰) انجام تحقیقات مستمر پیرامون توسعه گردشگری نیز دانسته‌اند (رسولی و همکاران، ۱۳۹۴).

ج: موقعیت استان گیلان

استان گیلان یکی از استان‌های شمالی ایران است (شکل ۱) و موقعیت جغرافیایی آن از شمال به دریای خزر و کشور آذربایجان، از غرب به استان اردبیل، از جنوب به استان قزوین و زنجان و از شرق به استان مازندران محدود می‌شود. این استان در ۳۶ درجه و ۳۴ دقیقه تا ۳۸ درجه و ۲۷ دقیقه عرض شمالی و ۴۸ درجه و ۵۳ دقیقه تا ۵۰ درجه و ۳۴ دقیقه طول شرقی از نصف‌النهار گرینویچ واقع شده است.

بر اساس گزارش درگاه ملی آمار، این شهر در سرشماری سال ۱۳۹۵ با جمعیت ۲۵۳۰۶۹۶ نفر، دهمین استان پرجمعیت کشور است که با تراکم ۱۷۷ نفر در هر کیلومتر مربع جایگاه سوم را از این نظر در کشور داراست. بر اساس آخرین تقسیمات کشوری در پایان شهریور سال ۱۳۸۳ استان گیلان دارای ۱۶ شهرستان، ۴۸ شهر و ۴۳ بخش، ۱۰۹ دهستان و ۲۸۹۲ آبادی شامل ۲۶۹۰ آبادی دارای سکنه و ۲۰۲ آبادی خالی از سکنه است. مردم بومی گیلان، گیلک هستند و به گویش گیلکی سخن می‌گویند (قنبری و همکاران، ۱۴۰۱).

این استان در کنار سواحل جنوبی دریای خزر قرار گرفته و از خصوصیات بارز آن، رطوبت و بارندگی زیاد است. از طرفی، وجود حصار بلند البرز در جنوب این ناحیه مانع از خروج رطوبت و بخار ناشی از دریا می‌گردد. این استان شامل دو قسمت کوهستانی و جلگه‌ای است که رطوبت و بارندگی زیاد عامل اصلی شکل‌گیری معماری و شهرسازی این ناحیه می‌باشد و بافت شهری و روستایی آن به صورت باز است (عابدی و همکاران، ۱۳۹۷).

گیلان دارای جاذبه‌های طبیعی نظیر مناظر زیبا، تالاب‌ها، آب‌وهوای معتدل، سواحل و کرانه‌های رودخانه‌ها و دریاها، جنگل‌ها، کوه‌ها و آب‌های گرم معدنی و دارای جاذبه‌های انسانی - فرهنگی از قبیل کاخ‌ها و موزه‌ها، آثار و بناهای تاریخی، هنری و فرهنگی نظیر آداب و رسوم، موسیقی، صنایع دستی، آشپزی و غذا، مراکز علمی و فنی است که همگی جزء میراث فرهنگی - گردشگری این استان محسوب می‌شوند.

شکل ۱. موقعیت جغرافیایی استان گیلان

غفاری و همکاران (۱۴۰۰) در پژوهشی با عنوان «طراحی مدلی جهت بسط مفهومی کوچینگ عملکرد کارکنان در سازمان‌های دولتی ایران» به این نتیجه دست یافتند که به کارگیری تکنیک مربیگری در مدارس مزایایی از قبیل بالا رفتن اثربخشی آموزش‌ها، بهبود تعاملات و ارتباطات سازمانی، پرشدن شکاف میان حوزه نظر و عمل آموزش‌های سازمانی، کاهش هزینه‌های آموزشی و تبدیل سازمان به سازمانی پویا را به ارمغان می‌آورد.

مهدی پورمیر و همکاران (۱۳۹۸) در مطالعه‌ای با عنوان «تحلیل محتوای کتاب‌های درسی پایه ششم ابتدایی بر مبنای مؤلفه‌های آموزش گردشگری» به این نتیجه دست یافتند که وارد کردن عنصر آموزش در گردشگری از یک طرف، موجب شناخت گردشگری می‌شود و از طرف دیگر، چگونگی گردشگری در فضای سرزمینی، حفظ منابع طبیعی و محیط‌زیست را می‌آموزد. این محققان آورده‌اند که مؤلفه‌های مرتبط با توسعه گردشگری باید در محتوای کتب درسی آموزش داده شود.

پنکا پالچیچ (۲۰۱۸) در اجرای پروژه‌ای با نام «مهارت‌های آموزشی و رهبری» به این نتیجه دست یافت که اگر مربیان همکاران درون و برون سازمانی داشته باشند که در مواقع

نیاز آن‌ها را حمایت کنند، در عملکردشان موفق‌تر عمل می‌کنند. طبق نتایج این تحقیق، در دهه‌های اخیر کوچینگ به‌طور فزاینده‌ای راه خود را به اقتصاد، آموزش، مواردی اجتماعی و بسیاری از زمینه‌های دیگر باز کرده است و این تکنیک یکی از امیدوارکننده‌ترین رویکردها برای ارتقای توسعه و حمایت از افراد و گروه‌ها در رشد شخصی و حرفه‌ای است. هدف از اجرای این پژوهش، ترویج و تقویت فرهنگ حمایت جمعی و روابط خوب بین مربیان (مدیران، معلمان)، تقویت شایستگی‌های اجتماعی و مهارت‌های ارتباطی آنان برای کمک به کارایی بیشتر و جهت‌گیری اهداف آن‌ها است که تأثیر بسیار خوبی بر موفقیت فراگیران دارد.

بر اساس مطالعات چن و همکاران (۲۰۲۰) در پژوهشی با عنوان «روش‌های آموزش و یادگیری برای ارتقای پایداری در آموزش گردشگری» چرخه تغییر رفتار^۱ در گردشگری باید در آموزش مدارس برای رسیدن به اهداف توسعه پایدار و حمایت از توسعه پایدار اجرا شود. بنابر نتایج تحقیقاتی آن‌ها، توسعه مهارت‌های یادگیری مشارکتی و بین‌رشته‌ای، توسعه مهارت‌های تفکر سیستمی، توسعه مهارت‌های یادگیری تجربی و توسعه تکنیک‌هایی برای افزایش آگاهی محیطی از نکات کلیدی روش‌های آموزش و یادگیری برای ارتقای پایداری در آموزش گردشگری است.

کاندرا و همکاران (۲۰۲۳) در پژوهشی با مضمون توسعه گردشگری پایدار آورده‌اند که در تمرکز بر منابع انسانی و افراد جامعه، آموزش و مربیگری در اصناف مختلف کمک شایانی به توسعه گردشگری پایدار می‌نماید. پژوهش‌های موانگاسام و وانگ کیت (۲۰۲۳) نشان داده است که گردشگری سریع‌ترین صنعت در حال رشد در جهان است و اثرات زیست‌محیطی آن به‌حدی است که به‌نظر می‌رسد، گردشگری پایدار جزء جدایی‌ناپذیر این دستاورد باشد. تأثیرات گردشگری دامنه وسیعی دارد که توسط گروه‌های ذی‌نفع مختلف به‌گونه‌ای متفاوت درک می‌شود و در معرض عدم اطمینان گسترده است. با این حال، به‌نظر می‌رسد توافق گسترده‌ای وجود دارد که آموزش و بهره‌گیری از تکنیک آموزش و کوچینگ در جامعه نقش مهمی در دستیابی به پایداری دارد.

روش تحقیق

پژوهش حاضر از حیث هدف، کاربردی است. روش گردآوری اطلاعات در پژوهش حاضر، به صورت کتابخانه‌ای و همچنین به روش میدانی از طریق مصاحبه و مشاهده بوده است. همچنین از روش تحلیل محتوای کیفی به جهت بررسی محتوای مبانی نظری، آیین‌نامه‌های اجرایی، مصاحبه‌های صاحب‌نظران و خبرگان و اسناد استفاده شده است. جامعه مشارکت‌کنندگان شامل متخصصان و افراد فعال حوزه گردشگری و حرفه کوچینگ در استان گیلان هستند که در این میان افرادی که تجربه، آگاهی و اطلاعات کافی و بهترین شرایط را برای ارائه اطلاعات در حوزه گردشگری پایدار داشتند، انتخاب شده‌اند (جدول ۲). برای انتخاب نمونه، از روش نمونه‌گیری هدفمند و گلوله‌برفی استفاده شد که بر اساس قاعده اشباع با استفاده از ۱۵ مصاحبه این مهم حاصل شد و به منظور اطمینان بیشتر تا مصاحبه بیستم ادامه پیدا کرد.

جدول ۲. ویژگی‌های جمعیت‌شناختی مصاحبه‌شونده‌ها به تفکیک حوزه تخصصی

حوزه تخصصی خبرگان	تعداد	درصد	تحصیلات	سابقه فعالیت
فعالین با سابقه حوزه گردشگری در گیلان	۹	۴۵٪	دکتری- ارشد	بیش از ۱۵ سال
اساتید فعال در حوزه مدیریت گردشگری	۶	۳۰٪	دکتری- ارشد	۱۰ سال
معلمان با سابقه فعال در حوزه گردشگری	۴	۲۰٪	دکتری- ارشد	بیش از ۱۰ سال
پژوهشگران و مشاوران حرفه کوچینگ	۵	۲۵٪	دکتری- ارشد	۱۰ سال

یافته‌های تحقیق

در این پژوهش، برای پاسخ به سؤالات پژوهش، پس از اجرای تحلیل محتوای داده‌های کیفی، مدل کیفی حاضر استخراج شد (شکل ۲). روش تحلیل محتوا یکی از روش‌هایی است که می‌تواند برای شناسایی الگوهای داده‌های کیفی مورد استفاده قرار گیرد و تا حدودی شبیه به تحلیل مضمون است. این روش بیشتر بر موارد کوچک‌تر و جزئی‌تر تمرکز دارد و معمولاً فراوانی داده‌ها را نشان می‌دهد و به علاوه امکان تحلیل کمی داده‌های کیفی را نیز فراهم می‌آورد. همچنین، برای طبقه‌بندی دقیق مفاهیم میان مقوله‌ها، پس از جداسازی هر مفهوم، باید برچسب خورده و داده‌های خام نیز با بررسی دقیق متن مصاحبه‌ها یا یادداشت‌های مرتبط، مفهوم‌سازی می‌شوند (جعفری و همکاران، ۱۴۰۱).

به منظور طراحی مدل کوچینگ توسعه گردشگری پایدار در استان گیلان از دیدگاه ۲۰ نفر از خبرگان عرصه علمی- پژوهشی حرفه کوچینگ و فعالان حوزه گردشگری پایدار استفاده شده است. برای انجام مراحل تحلیل محتوای پژوهش حاضر، در گام اول که قبل از شروع مصاحبه بود با کمک اساتید و خبرگان این حوزه، چهار سؤال باز مبتنی بر موضوع پژوهش برای طراحی مدل در نظر گرفته شد و در طول انجام مصاحبه، پیش‌بینی شد که سؤالات جدیدی نیز مطرح خواهد شد. در گام دوم، محقق برای آشنایی بیشتر با عمق و گستره محتوایی داده‌ها، بارها داده‌ها را مرور مجدد کرد و به‌طور فعال (با جست‌وجوی معانی و الگوها) داده‌ها را مطالعه نمود تا بهتر با جزئیات کیفی و کمی داده‌ها آشنا شود.

به منظور بررسی عمیق مبانی نظری اسناد و مصاحبه‌ها با خبرگان در حوزه توسعه گردشگری پایدار، نتایج کدگذاری نشان داد در مرحله اول ۶۹ کد، مرحله دوم ۲۴ زیرمقوله و مرحله آخر ۱۱ مقوله قابل استخراج بوده است (جداول ۳، ۴ و ۵). در مراحل بعدی تحقیق، این کدها به منظور شناسایی محتواهای پایه و محتواهای سازمان‌یافته و در نهایت، طراحی و تبیین مدل توسعه گردشگری پایدار مورد استفاده قرار خواهد گرفت. در این تحقیق، به منظور رسیدن به هدف نهایی و همچنین، پاسخگویی به سؤالات تحقیق، پس از اجرای تحلیل محتوای داده‌های کیفی، نتایج زیر استخراج گردید.

در تحلیل سؤال اول تحقیق، مبنی بر چرایی و ضرورت وجود مهارت کوچینگ توسط معلمان در توسعه گردشگری پایدار، مقوله‌های «ارتقای کیفیت خدمات راهنمایی به گردشگران، حفظ هویت فرهنگی، ضرورت دانش افزایی» استخراج شدند (جدول ۳). بر اساس یافته‌های تحقیق حاضر می‌توان گفت: نسل جوان به‌ویژه دانش‌آموزان در جامعه، پایه و اساس رسیدن به توسعه گردشگری پایدار هستند. بر این اساس، هدایت درست و مناسب آن‌ها در این زمینه از سوی معلمان در مدارس باعث نهادینه شدن فرهنگ حفاظت از میراث گردشگری، محیط‌زیست و در نهایت، حفظ هویت فرهنگی خواهد بود. از آنجا که قشر دانش‌آموزی نقش مهم و اثربخشی در ترویج فرهنگ حفاظت از منابع زیست‌محیطی دارند، می‌توانند آنچه توسط مربیان خود آموزش می‌بینند را به‌عنوان جامعه میزبان انتقال دهند و یا به‌عنوان گردشگر از آن استفاده کنند. در این زمینه، تکنیک

کوچینگ می‌تواند در زمینه‌های فرهنگی، اقتصادی و اجتماعی افراد نفوذ کرده و موجب شناخت فرهنگ‌ها، زبان، سنت‌های مردم مناطق شود و زمینه مناسبی را برای رشد مهارت‌های اجتماعی و زندگی از جمله ارتقای سطح فرهنگ و بینش اجتماعی فراهم کند. کوچینگ معلمان با آموزش مهارت‌هایی مانند بازدید از مکان‌های گردشگری به صورت پایدار، آموزش حفاظت از محیط‌زیست در صنعت گردشگری و با افزایش آگاهی و حساسیت قشر دانش‌آموزان نسبت به اهمیت گردشگری پایدار و انتقال این دانش به آن‌ها کمک کند تا مهارت‌های مرتبط با گردشگری پایدار در میان دانش‌آموزان توسعه پیدا کند.

جدول ۳. تلخیص مقوله‌بندی محتوا مرتبط با ضرورت اجرای طرح (شماره‌های ۱ تا ۱۸)

مقوله/طبقه	زیر مقوله / زیر طبقه	برچسب/کد	جملات کلیدی (مصاحبه، اسناد، مشاهده و مبانی نظری)	ردیف
۱. ارتقای کیفیت خدمات راهنمایی به گردشگران	۱. برقراری ارتباط مؤثر با گردشگران	۱. درک متقابل و تعامل بین فرهنگ‌ها	۱. آشنا کردن دانش‌آموزان با اصالت‌ها و ارزش‌های فرهنگی و اجتماعی جوامع محلی (مصاحبه ۸۵ و ۱۰۲)	۱
		۲. رسیدن به سطح حداکثری ارتباطات بین‌فردی	۲. تقویت مهارت‌های ارتباطی و بین‌فرهنگی دانش‌آموزان (مصاحبه ۱۰، ۱۲، ۱۱، ۹، ۶ و ۳ و ۱۰۲)	۲
		۳. تقویت ارتباطات	۳. تقویت تعاملات جوامع شهری و روستایی در حوزه گردشگری (مصاحبه ۶ و ۵)	۳
		۴. آشنایی با فرهنگ‌های ملی	۴. تشویق به تعامل و مشارکت برای افزایش تبادلات بین‌فرهنگی مناطق گردش‌پذیر از طریق کوچینگ (مصاحبه ۸ و ۷ و ۵)	۴
	۲. معرفی جاذبه‌های فرهنگی و گردشگری	۵. ارتقای سطح فرهنگ و بینش اجتماعی	۵. آگاهی‌بخشی به دانش‌آموزان در چگونگی توسعه گردشگری پایدار به جامعه (مصاحبه ۸ و ۷)	۵
		۶. ارتقای ویژگی‌های جامعه میزبان	۶. معرفی جاذبه‌های گردشگری پایدار از سوی دانش‌آموزان به عنوان میزبان (مصاحبه ۶ و ۸ و ۷)	۶

ادامه جدول ۳.

ردیف	جملات کلیدی (مصاحبه، اسناد، مشاهده و میانی نظری)	برچسب/کد	زیر مقوله / مقوله / طبقه
۷	۷. یادگیری و رشد اصول گردشگری پایدار منطقه از طریق کوچینگ (مصاحبه ۶ و ۷)	۷. رشد فرهنگی جامعه میزبان	۲. حفظ هویت فرهنگی
۸	۸. حفظ و ارتقای تنوع طبیعی، فرهنگی و اجتماعی برای پایداری درازمدت گردشگری (مصاحبه ۷ و ۹ و ۱۰)	۸. استفاده از ماهیت پایدارگونه منابع	
۹	۹. چگونگی حفظ ساختمان‌ها، بناها، فرهنگ، سنت‌ها و هویت محلی مناطق گردشگری به کمک کوچ‌های حرفه‌ای (مصاحبه ۸ و ۷)	۹. ترویج و معرفی میراث فرهنگی و قابلیت‌های گردشگری	
۱۰	۱۰. ارتقای فرهنگ، تقویت ساختار و حفاظت از منابع طبیعی کشور (مصاحبه ۷ و ۱ و ۳ و ۴)	۱۰. ایجاد اکوتوریسم پایدار	
۱۱	۱۱. شناسایی و اهمیت حفاظت از محیط‌های طبیعی و فرهنگی منطقه به گردشگران (مصاحبه ۷ و ۱ و ۹ و ۱۰)	۱۱. تقویت گردشگری سبز	
۱۲	۱۲. تقویت پروژه‌های پژوهشی دانش‌آموزان در زمینه گردشگری پایدار از طریق کوچینگ (مصاحبه ۷ و ۸ و ۱۲ و ۱۳ و ۱۴)	۱۲. توجه به مطالعات در گردشگری پایدار	
۱۳	۱۳. ترغیب دانش‌آموزان به رشته‌های تحصیلی مرتبط با گردشگری پایدار (مصاحبه ۱۷ و ۱۶)	۱۳. رشد هنرستان‌های کشاورزی	
۱۴	۱۴. رشد فرصت‌های یادگیری تجربی و کاربردی از طریق آموزش‌های نوین کوچینگ (مصاحبه ۲۰)	۱۴. یادگیری خلاقانه بر اساس شواهد	
۱۵	۱۵. تأکید بر جاذبه‌های سفر و فرهنگ گردشگری پایدار در کتاب‌های درسی (مصاحبه ۱۳ و ۷ و ۱۸ و ۱۲)	۱۵. ارتقای سواد گردشگری پایدار	
		۴. یادگیری شرکتی - فعال	
		۵. گردشگری دانش‌محور	

ادامه جدول ۳.

ردیف	جملات کلیدی (مصاحبه، اسناد، مشاهده و میانی نظری)	برچسب/کد	زیر مقوله / زیر طبقه	مقوله/طبقه
۱۶	۱۶. احتمال رسیدن به دانش‌افزایی با برخورداری از تکنیک کوچینگ (مصاحبه ۲۰ و ۱۵ و ۱۹)	۱۶. افزایش آگاهی و دانش عمومی	۵. گردشگری دانش‌محور	
۱۷	۱۷. انتقال، اشتراک و گسترش دانش و تجربه درونی‌شده از طریق کوچینگ (مصاحبه ۱۵ و ۲۰ و ۱۹)	۱۷. افزایش ظرفیت‌های فکری	۶. اشتراک‌گذاری دانش	۳. ضرورت دانش‌افزایی
۱۸	۱۸. تقویت بنیان‌های فکری، طرز فکر فردی و گروهی برای نزدیک شدن به مفهوم گردشگری پایدار (۱ و ۲ و ۳ و ۴ و ۱۱ و ۱۲)	۱۸. یادگیری مبتنی دانش		

در پاسخ به سؤال دوم تحقیق، مبنی بر وجود موانع در اجرای مدل کوچینگ توسعه گردشگری پایدار، مقوله‌های «موانع اجرایی و ساختاری» استخراج شد (جدول ۴). یافته‌های پژوهش حاضر نشان می‌دهد که موانع موجود در فضای جامعه هدف، از جمله عدم آشنایی کافی دانش‌آموزان با اهداف توسعه پایدار گردشگری و آگاهی ناکافی آن‌ها نسبت به وظایف و مسئولیت‌های خود در حفظ محیط‌زیست و توسعه گردشگری، نبود آموزش‌های مناسب از سوی معلمان در زمینه انواع مدل‌های کوچینگ و چگونگی توسعه پایدار گردشگری در مدارس، عدم مشارکت فعال و انگیزش دانش‌آموزان در برنامه‌ریزی و اجرای طرح‌های مرتبط با گردشگری پایدار، عدم آموزش مناسب برای زندگی و فعالیت‌های آینده دانش‌آموزان در زمینه‌های مرتبط با گردشگری و کمبود بودجه در این زمینه موجب عدم بهره‌برداری صحیح و اثربخش از ظرفیت‌های گردشگری متنوع منطقه و همچنین، عدم بهره‌مندی کافی از ظرفیت‌های اقتصادی، اجتماعی و اشتغال‌زایی بخش گردشگری است. همچنین، عدم برنامه‌ریزی درسی مناسب از جمله چالش‌ها می‌باشد؛ زیرا مفاهیم مرتبط با گردشگری در کتاب‌های درسی تاکنون نتوانسته‌اند معرف گردشگری پایدار باشند و بسیار اندک به مفهوم و اصول توسعه گردشگری پایدار توجه شده است که می‌بایست در این زمینه اقدامات لازم صورت بگیرد.

جدول ۴. تلخیص مقوله‌بندی محتوا مرتبط با موانع اجرای طرح کوچینگ (شماره‌های ۱۹ تا ۲۶)

ردیف	جملات کلیدی (مصاحبه، مشاهده، اسناد و مبانی نظری)	برچسب/کد	زیر مقوله/زیر طبقه	مقوله/طبقه
۱۹	۱۹. عدم آشنایی کافی دانش‌آموزان با اهداف و اصول توسعه پایدار گردشگری (مصاحبه ۱ تا ۲۰)	۱۹. عدم آگاهی زیست‌محیطی	۷. فقدان آموزش مرتبط با اصول گردشگری	۴. موانع اجرایی و ساختاری
۲۰	۲۰. نبود آموزش‌های مناسب در زمینه انواع مدل‌های کوچینگ و چگونگی توسعه پایدار گردشگری در مدارس (مصاحبه ۹ و ۱۶)	۲۰. توجه مدیریت به لزوم برنامه‌های کوچینگ		
۲۱	۲۱. کمبود مربیان مجرب در تکنیک کوچینگ در آموزش اصول گردشگری پایدار در مدارس (مصاحبه ۱ و ۲ و ۳ و ۱۰ و ۶ و ۷ و ۱۸ و ۱۹)	۲۱. کمبود کوچ حرفه‌ای در مدارس		
۲۲	۲۲. شیوه سنتی آموزش و کمبود تغییرات (مصاحبه ۱۸ و ۱۹)	۲۲. سهولت در برنامه‌های درسی سنتی		
۲۳	۲۳. عدم مشارکت فعال دانش‌آموزان در برنامه‌ریزی و اجرای طرح‌های مرتبط با گردشگری (مصاحبه ۸ و ۱ و ۲ و ۳ و ۴ و ۷)	۲۳. عدم انگیزش	۸. ضعف زیرساخت‌های فرهنگی و گردشگری پایدار	
۲۴	۲۴. عدم ایجاد فرهنگ‌سازی برای گسترش گردشگری پایدار در مدارس (مصاحبه ۱ و ۲ و ۳ و ۴ و ۱۱ و ۱۲ و ۱۳ و ۱۴ و ۱۵)	۲۴. عدم فرهنگ‌سازی در گردشگری پایدار		
۲۵	۲۵. محدود بودن بودجه برای اجرای برنامه‌های کوچینگ مرتبط با گردشگری پایدار (مصاحبه ۱ تا ۲۰)	۲۵. محدودیت تأمین بودجه برای طرح‌های گردشگری		
۲۶	۲۶. عدم تأمین بودجه کافی برای دوره‌های آموزشی گردشگری پایدار در (مصاحبه ۱ تا ۲۰)	۲۶. کمبود بودجه آموزش و پرورش	۹. عدم تخصیص بودجه حوزه گردشگری در مدارس	

در پاسخ به سؤال سوم تحقیق مبنی بر اقدامات و راهبردهای لازم در اجرای مدل کوچینگ توسعه گردشگری پایدار در سازمان، مقوله‌های «فرهنگ‌سازی، آموزش نیروی انسانی، مدیریت گردشگری، رشد رفتار مسئولانه، سرمایه‌گذاری در صنعت گردشگری منطقه، ساختار سازمانی کارا و مدیریت بودجه» استخراج شد (جدول ۴). یکی از عوامل مهم در رشد و توسعه این صنعت، برنامه‌ریزی بهینه مربوط به امور گردشگران پایدار و تخصیص اعتبارات لازم به مدارس است. مسئولان ذی‌ربط در این زمینه می‌توانند از طریق طراحی برنامه‌های آموزشی مرتبط با گردشگری پایدار در مقاطع مختلف از جمله فرهنگ‌سازی در مدارس و توانمندسازی معلمان در زمینه اصول و روش‌های آموزش گردشگری پایدار گامی مثبت بردارند. در بحث توانمندی‌سازی، معلمان با آموزش‌های لازم در زمینه کوچینگ در حوزه محیط‌زیست از طریق اطلاع‌رسانی و اشاعه فرهنگ زیست‌محیطی با وظایف قانونی و چگونگی حفظ و حمایت از محیط‌زیست آگاه می‌شوند تا بیاموزند که افراد چگونه به‌طور هماهنگ با طبیعت به زندگی خود ادامه دهند.

در ادامه می‌توان با اقداماتی نظیر ایجاد بازدیدها و اردوهای علمی- آموزشی برای دانش‌آموزان در مناطق گردشگری، همکاری با مراکز مرتبط برای برگزاری دوره‌های آموزشی، پشتیبانی از طرح‌های خلاقانه و به‌ویژه داوطلبانه در مدارس و سرمایه‌گذاری در زمینه گردشگری پایدار، صیانت از هنرهای صنایع‌دستی و میراث فرهنگی منطقه، بهره‌گیری از ظرفیت دانش‌آموزان در طراحی و اجرای برنامه‌های مرتبط، هدایت و مشاوره دانش‌آموزان در شناسایی نقش خود در توسعه گردشگری پایدار، افزایش پتانسیل مشارکت آنان در گردشگری پایدار، ارزیابی فرایند کوچینگ و میزان یادگیری دانش-آموزان، همکاری با سایر معلمان و مراکز آموزشی در جهت توسعه گردشگری پایدار گام‌های بسیار مهمی در اجرای طرح مورد نظر برداریم.

همچنین، برگزاری کارگاه‌های آموزشی با هدف روشن‌سازی افکار عمومی و توانمندسازی جوامع محلی حاشیه دریای خزر از جمله دیگر اقدامات مهم در فرایند کوچینگ است. در این کارگاه‌ها و کلاس‌های آموزشی، معلمان در نقش کوچ حرفه‌ای درباره تنوع زیستی تالاب‌ها و اهمیت آن‌ها در زنجیره غذایی و مخاطراتی که تالاب‌ها را

تهدید می کنند، توضیحاتی ارائه می دهند. در این بازدیدهای علمی مواردی از قبیل پرنده-نگری و شناخت گیاهان حاشیه تالابها که با استفاده از دوربین های چشمی، تلسکوب و میکروسکوب های مخصوص صورت می گیرد. همچنین، در مورد پدیده مهاجرت پرندگان، ضرورت و نقش تالابها در اقلیم منطقه و بهبود وضعیت آب و هوایی و چگونگی حفاظت از دریاها و رودها و جنگل ها به دانش آموزان آموزش داده می شود. به علاوه سازمان آموزش و پرورش می تواند با توسعه آموزش های ضروری زیست-محیطی در برنامه های درسی و اعمال شیوه های مناسب آموزشی، دانش آموزان را با مسایل محیط زیستی در سه سطح ملی، منطقه ای و جهانی آشنا سازد. لذا رویکرد برنامه ریزی درسی همراه با انجام تکنیک کوچینگ و اجرای فعالیت های درون و برون مدرسه ای، نقش مهمی در شناخت مسائل محیط زیستی و آثار مخرب آن بر محیط زندگی افراد دارد.

جدول ۴. تلخیص مقوله بندی محتوا مرتبط با اقدامات اجرای طرح (شماره های ۲۷-۶۹)

ردیف	جملات کلیدی (مصاحبه، اسناد، مشاهده و مبانی نظری)	برچسب/کد	زیرمقوله/زیرطبقه	مقوله/طبقه
۲۷	۲۷. توجه نظام مند سازمان آموزش و پرورش به ابعاد فنی، فرهنگی، سیاسی، اقتصادی، تاریخی و زیست محیطی منطقه (مصاحبه ۱ تا ۲۰)	۲۷. حفظ میراث طبیعی و تنوع اکولوژیکی	۱۰. مدیریت آموزشی	
۲۸	۲۸. بازدید دانش آموزان از مناطق دارای گردشگری پایدار و الگوبرداری از آنها (مصاحبه ۱ تا ۲۰)	۲۸. ارائه الگوهای توسعه گردشگری پایدار	گردشگری پایدار	۵. مدیریت گردشگری پایدار
۲۹	۲۹. توسعه همکاری آموزش و پرورش با سایر بخش های مرتبط با گردشگری مانند هتل ها و مراکز گردشگری (مصاحبه ۱۷ و ۱۸ و ۲۰ و ۱۹)	۲۹. توسعه برنامه گردشگری آموزشی	۱۱. برنامه ریزی در توسعه گردشگری پایدار	
۳۰	۳۰. مدیریت بهینه منابع طبیعی برای جلوگیری از تخریب و فرسایش مناطق گردشگری (مصاحبه ۱ تا ۲۰)	۳۰. استفاده بهینه از منابع محیط زیست		

ادامه جدول ۴.

ردیف	جملات کلیدی (مصاحبه، اسناد، مشاهده و مبانی نظری)	برچسب/کد	زیرمقوله/زیرطبقه	مقوله/طبقه
۳۱	۳۱. ایفای نقش مؤثر دانش‌آموزان در ترویج استفاده از اقامتگاه‌های بومگردی منطقه (مصاحبه ۱۳ و ۱۵)	۳۱. حفظ فرایندهای اکولوژیکی (بومگردی)	۱۲. ترویج رفتار مناسب و مسئولانه	۶. رشد گردشگری مسئولانه
۳۲	۳۲. القای سبک زندگی مسئولانه محیط‌زیستی در بین دانش‌آموزان (مصاحبه ۱ تا ۲۰)	۳۲. توسعه پایدار جامعه میزبان		
۳۳	۳۳. شناخت و ارائه راهکارهای رفتاری با محیط و فرهنگ محلی از طریق کوچینگ (مصاحبه ۹ و ۱۴ و ۱۶)	۳۳. حفظ آداب گردشگری		
۳۴	۳۴. نگهداری از منابع زیست‌محیطی در ایجاد گردشگری پایدار از طریق کوچینگ (مصاحبه ۹ و ۱۴ و ۱۶)	۳۴. سلامت محیط‌زیست و پایداری اجتماعی		
۳۵	۳۵. همکاری دانش‌آموزان در پروژه‌های حفاظتی مانند کاشت درخت و بازیافت زباله (مصاحبه ۱۴ و ۱۶)	۳۵. ترویج فعالیت‌های بشردوستانه	۱۳. توسعه پایدار اکولوژیکی	
۳۶	۳۶. تهیه و پخش پلاکارت‌های مدیریت پسماند و بازیافت، صرفه‌جویی در آب و انرژی از سوی دانش‌آموزان (مصاحبه ۱ و ۲ و ۷ و ۸ و ۱۰)	۳۶. تشویق به مشارکت اجتماع‌های محلی		
۳۷	۳۷. اطلاع‌رسانی به گردشگران و مردم محلی در مورد حفظ محیط‌زیست از طریق دانش‌آموزان (مصاحبه ۱ تا ۲۰)	۳۷. ارتقای آگاهی عموم جامعه		

ادامه جدول ۴.

ردیف	جملات کلیدی (مصاحبه، اسناد، مشاهده و مبانی نظری)	برچسب/کد	زیرمقوله/زیرطبقه	مقوله/طبقه
۳۸	۳۸. ساختاردهی درسی مناسب و ایجاد تغییرات در محتوای کتب درسی مرتبط با گردشگری پایدار برای ترغیب دانش‌آموزان (مصاحبه ۱ تا ۲۰)	۳۸. برنامه درسی تلفیقی با محتوای گردشگری پایدار	۱۴. ترویج فرهنگ گردشگری پایدار	۷. فرهنگ‌سازی
۳۹	۳۹. انتشار نتایج طرح‌ها و توسعه‌پذیری پژوهش‌ها در حوزه حفاظت از گردشگری بین مدارس و دانشگاه‌ها (مصاحبه ۱۲ و ۱۳ و ۱۷ و ۱۸ و ۱۹ و ۲۰)	۳۹. فرهنگ به اشتراک‌گذاری دانش		
۴۰	۴۰. برگزاری جشنواره‌های مربوط به گردشگری پایدار در سطح شهر با کمک سازمان آموزش و پرورش (مصاحبه ۱۴ و ۱۶)	۴۰. جشنواره‌های فصلی گردشگری		
۴۱	۴۱. معرفی جاذبه‌های فرهنگی منطقه با رعایت اصول توسعه پایدار (مصاحبه ۱ تا ۲۰)	۴۱. انتقال فرهنگ و سنت محلی	۱۵. تقویت ساختار فرهنگی	
۴۲	۴۲. استفاده از توان مربیان در برنامه‌های ترویج گردشگری پایدار (مصاحبه ۱ و ۲ و ۳ و ۴ و ۸ و ۱۰ و ۱۱ و ۱۹ و ۱۸ و ۱۷)	۴۲. حضور معلمان متخصص و کارآمد		
۴۳	۴۳. توسعه و تسهیل همکاری‌های پژوهشی میان مدرسه‌ای در حوزه گردشگری پایدار (مصاحبه ۲۰ و ۱۹ و ۱۸ و ۱۹ و ۱۱)	۴۳. رشد ساختار پژوهشی مدارس	۱۶. شناسایی توانمندی‌ها و ظرفیت‌های نیروی انسانی	۸. ساختار سازمانی کارا

ادامه جدول ۴.

ردیف	جملات کلیدی (مصاحبه، اسناد، مشاهده و مبانی نظری)	برچسب/کد	زیرمقاله/زیرطبقه	مقاله/طبقه
۴۴	۴۴. هماهنگی و همکاری مسئولان گردشگری و محیط زیست در راستای اجرای کوچینگ با هدف توسعه گردشگری پایدار (مصاحبه ۱ تا ۲۰)	۴۴. رشد همکاری همه جانبه	۱۶. شناسایی توانمندی - ها و ظرفیت - های نیروی انسانی	۸. ساختار سازمانی کارا
۴۵	۴۵. تأسیس مدارس عملی در زمینه های مرتبط با گردشگری پایدار مانند راهنمایی گردشگری، مرمت بناهای تاریخی (مصاحبه ۱۹ و ۲۰ و ۱۸)	۴۵. جایگاه آموزش و پرورش در ارتقای سواد گردشگری	۱۷. ایجاد زیرساخت مناسب	
۴۶	۴۶. ایجاد چشم انداز و راهبردهای بلندمدت توسعه گردشگری پایدار در آموزش و پرورش (مصاحبه ۱ تا ۲۰)	۴۶. ایجاد تحولات سازمانی		
۴۷	۴۷. تعیین اولویت های پژوهشی گردشگری پایدار در آموزش و پرورش (مصاحبه ۱۰ و ۱۶ و ۱۷ و ۱۸ و ۱۹ و ۱۱)	۴۷. اولویت بندی راهبردهای حوزه پژوهشی گردشگری		
۴۸	۴۸. سیاست گذاری و برنامه ریزی صحیح در زمینه فعالیت های پروژه محور دانش آموزان در حوزه گردشگری پایدار (مصاحبه ۲۰ و ۱۹ و ۱۸ و ۱۱)	۴۸. تدوین استراتژی مناسب		
۴۹	۴۹. ایجاد انجمن های تخصصی در حمایت از فعالیت های گردشگری پایدار در حوزه آموزش و پرورش (مصاحبه ۱۲ و ۱۰)	۴۹. انجمن های تخصصی گردشگری	۱۸. تقویت سیستم آموزشی کشور	
۵۰	۵۰. تدوین برنامه های آموزشی مرتبط با گردشگری پایدار در مقاطع مختلف تحصیلی دبستان، راهنمایی، دبیرستان (مصاحبه ۱ تا ۲۰)	۵۰. اهمیت برنامه ریزی آموزشی		

ادامه جدول ۴.

ردیف	جملات کلیدی (مصاحبه، اسناد، مشاهده و مبانی نظری)	برچسب/کد	زیرمقاله/زیرطبقه	مقاله/طبقه
۵۱	۵۱. ارزیابی مستمر از عملکرد معلمان مبتنی بر کیفیت فعالیت‌های کوچینگ (مصاحبه ۱ و ۲ و ۳ و ۴ و ۵ و ۶ و ۷ و ۸ و ۹ و ۱۰ و ۱۱ و ۱۲ و ۱۳ و ۱۴ و ۱۵ و ۱۶ و ۱۷ و ۱۸ و ۱۹)	۵۱. ارزیابی و بازخورد منظم	۱۹. ارزیابی اجرای برنامه	۸. ساختار سازمانی کارا
۵۲	۵۲. اجرای بازدهی‌های میدانی از چگونگی توسعه فعالیت‌های گردشگری پایدار مدارس (مصاحبه ۱ و ۲ و ۳ و ۴ و ۵ و ۶ و ۷ و ۸ و ۹ و ۱۰ و ۱۱ و ۱۲ و ۱۳ و ۱۴ و ۱۵ و ۱۶ و ۱۷ و ۱۸)	۵۲. ارزیابی پیشرفت فراگیران		
۵۳	۵۳. شناخت بیشتر معلمان از فرهنگ، زبان، رسوم و سنت‌های مختلف مردم منطقه (مصاحبه ۱ تا ۲۰)	۵۳. شناخت فرهنگ مردم بومی		
۵۴	۵۴. شکل‌گیری نظام آموزشی یادگیرنده محور در کنار نظام آموزشی معلم محور (مصاحبه ۱ و ۲ و ۳ و ۴ و ۵ و ۶ و ۷ و ۸ و ۹ و ۱۰ و ۱۱ و ۱۲ و ۱۳ و ۱۴ و ۱۵ و ۱۶ و ۱۷ و ۱۸ و ۱۹)	۵۴. آموزش تلفیقی	۲۰. تأکید بر آموزش علمی و کاربردی	
۵۵	۵۵. برگزاری تورهای گردشگری آموزشی در مورد حفظ محیط‌زیست برای دانش‌آموزان (مصاحبه ۱ تا ۲۰)	۵۵. آموزش حفظ محیط‌زیست		۹. آموزش نیروی انسانی
۵۶	۵۶. همکاری با مراکز آموزش عالی و دانشگاه‌های آموزش مربیان در حوزه گردشگری (مصاحبه ۱۹ و ۲۰ و ۱۸)	۵۶. مشارکت بخش خصوصی و دولتی در امر آموزش	۲۱. اثربخشی آموزش در توسعه پایدار گردشگری	
۵۷	۵۷. ارائه بورسیه‌های تحصیلی برای ادامه تحصیل دانش‌آموزان برتر در رشته‌های مرتبط با گردشگری (مصاحبه ۱۹ و ۲۰ و ۱۸)	۵۷. مدیریت استعدادها		
۵۸	۵۸. برگزاری دوره‌های آموزشی مربیگری برای معلمان با رویکرد گردشگری پایدار (مصاحبه ۲ و ۴)	۵۸. برگزاری دوره‌های آموزشی		

ادامه جدول ۴.

ردیف	جملات کلیدی (مصاحبه، اسناد، مشاهده و مبانی نظری)	برچسب/کد	زیرمقوله/زیرطبقه	مقوله/طبقه
۵۹	۵۹. آموزش ارزش‌های حفاظت محیط‌زیست و پایداری به گردشگران از طریق دانش‌آموزان (مصاحبه ۱ و ۲ و ۳ و ۵)	۵۹. توسعه تفکر پایدار	۲۰. تأکید بر آموزش علمی و کاربردی	۹. آموزش نیروی انسانی
۶۰	۶۰. هدایت و مشاوره دانش‌آموزان در شناسایی نقش خود در توسعه گردشگری پایدار (مصاحبه ۱ تا ۲۰)	۶۰. نقش سازندگی دانش‌آموزان		
۶۱	۶۱. تعامل اثربخش مدارس با حوزه گردشگری پایدار از طریق فرایند کوچینگ (مصاحبه ۱ تا ۲۰)	۶۱. ارتباط بخش گردشگری با آموزش و پرورش	۲۲. ایجاد اشتغال پایدار و فرصت‌های کارآفرینی	۱۰. سرمایه‌گذاری در صنعت گردشگری منطقه
۶۲	۶۲. الهام‌بخشی به دانش‌آموزان برای اشتغال در صنعت گردشگری از طریق کوچینگ (مصاحبه ۴ و ۷ و ۱۰ و ۱۱)	۶۲. الهام بخشی		
۶۳	۶۳. آماده‌سازی و ایجاد فرصت‌های شغلی برای آینده دانش‌آموزان در صنعت گردشگری (مصاحبه ۴ و ۷ و ۱۰ و ۱۱)	۶۵. توسعه و حمایت از اقتصاد محلی		
۶۴	۶۴. اجرای تمرینات و برگزاری سفرهای آموزشی دانش‌آموزان با حضور مربیان (مصاحبه ۴ و ۷ و ۱۰ و ۱۱)	۶۴. برگزاری دوره‌های آموزشی		
۶۵	۶۵. حمایت و پشتیبانی از فعالیت‌های مرتبط با گردشگری پایدار جهت رشد ایده‌ها (مصاحبه ۱ تا ۲۰)	۶۵. حرکت به سوی توسعه فردی	۲۶. حمایت از طرح‌های گردشگری پایدار	
۶۶	۶۶. حمایت مادی و معنوی از ایده‌های مربیان و دانش‌آموزان در حوزه گردشگری پایدار (مصاحبه ۱ تا ۲۰)	۶۶. حمایت از مدارس خلاق		
۶۷	۶۷. ایجاد برگزاری نمایشگاه آثار خلاقانه مرتبط با گردشگری پایدار از سوی مدارس داوطلب (مصاحبه ۴ و ۶)	۶۷. حمایت از طرح‌های داوطلبانه بومگردی		

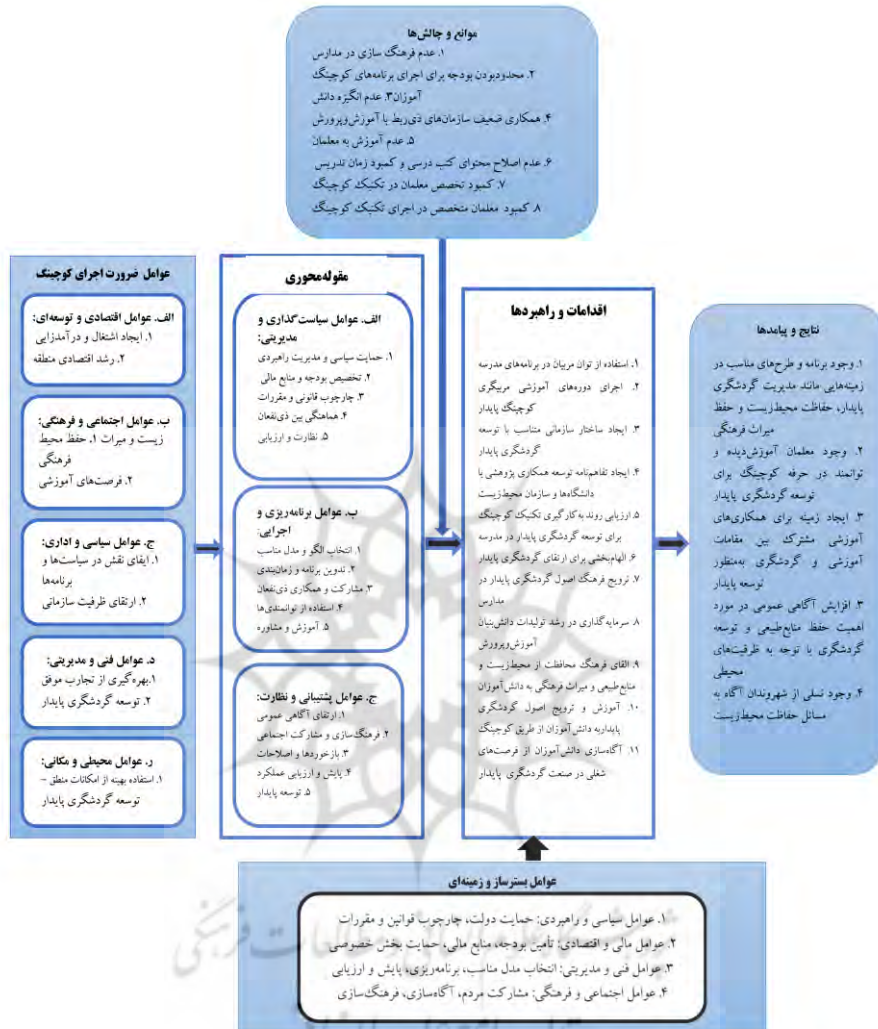
ادامه جدول ۴.

ردیف	جملات کلیدی (مصاحبه، اسناد، مشاهده و مبانی نظری)	برچسب/کد	زیرمقاله/زیرطبقه	مقاله/طبقه
۶۸	۶۸. تخصیص بودجه مناسب برای پیاده‌سازی طرح کوچینگ در مدارس (مصاحبه ۱ تا ۲۰)	۶۸. اختصاص بودجه برای اجرای رهیاری	۲۴. تخصیص بودجه آموزشی	۱۱. مدیریت بودجه
۶۹	۶۹. تأمین مالی سازمان آموزش وپ رورش در حوزه گردشگری (مصاحبه ۱۴ و ۱۶)	۶۹. تأمین بودجه در طرح گردشگری		

در تحلیل سؤال آخر تحقیق، مبنی بر تعیین اجزای مدل کوچینگ توسعه گردشگری پایدار در سازمان آموزش و پرورش، می‌توان گفت بر اساس یافته‌های تحقیق، اجزای الگوی ارائه‌شده دارای مؤلفه‌های (۱) عوامل ضروری شامل «عوامل اقتصادی و توسعه‌ای، عوامل اجتماعی و فرهنگی، عوامل سیاسی و اداری، عوامل فنی و مدیریتی، عوامل محیطی و مکانی»، (۲) اقدامات و راهبردها، (۳) عوامل بستر ساز درون و برون سازمانی «عوامل سیاسی و راهبردی، عوامل مالی و اقتصادی، عوامل فنی و مدیریتی، عوامل اجتماعی و فرهنگی، عوامل طبیعی و محیط‌زیستی، عوامل انسانی و مشارکتی»، (۴) موانع و چالش‌ها و (۵) پیامدهای تحقیق می‌باشد (شکل ۲).

از آنجا که هدف ما از ارائه مدل مناسب کوچینگ در بخش گردشگری پایدار، هدایت و ارتقای سطح آگاهی دانش‌آموزان در شناخت اصول گردشگری پایدار است؛ حفظ، حراست و حمایت از محیط‌زیست، ساختارهای اجتماعی، فرهنگ‌ها و آداب و رسوم از جمله پیامدهای اصلی و اصول گردشگری پایدار است که با صیانت از آن‌ها می‌توان تا حد ممکن به نکات مثبت گردشگری پایدار افزود و از نکات منفی آن کاست. توسعه پایدار شرط اساسی تأمین زندگی امن و پایدار است که به منظور به حداقل رساندن اتلاف منابع، تخریب محیط‌زیست و بی‌ثباتی اجتماعی تلاش می‌کند و توسعه‌ای است که نیازهای نسل کنونی را بدون به مخاطره انداختن نسل‌های آینده، تأمین می‌کند.

شکل ۲. مدل استخراج شده از یافته‌های پژوهش با استفاده از روش تحلیل محتوا

جمع‌بندی و نتیجه‌گیری

گردشگری یکی از صنایع مهم برای اقتصاد کشورها می‌باشد که می‌تواند در توسعه اقتصادی، ایجاد اشتغال و توسعه روستایی نقش مؤثری را ایفا نماید. در این میان، استان گیلان به دلیل داشتن جاذبه‌های طبیعی، تاریخی و فرهنگی منحصر به فرد می‌تواند به‌عنوان یکی از قطب‌های گردشگری منطقه و یا فرامنطقه‌ای، پتانسیل بالایی برای توسعه

گردشگری داشته باشد. اما مورد مهمی که در این میان باید مورد توجه قرار گیرد، مدیریت صحیح و برنامه‌ریزی هدفمند برای توسعه گردشگری پایدار در بهره‌برداری از این ظرفیت‌ها است. بنابراین، درک و شناخت گردشگری و همچنین، چگونگی توسعه و پایداری آن نه تنها در گسترش دانش گردشگری برای درک نیازمندی‌های آن، بلکه در آموزش زمینه‌های موفقیت در پیرامون تجارت گردشگری و همچنین، نیازمندی‌های هر جامعه به امر گردشگری نهفته است که این مهم خود یک نوع نگرش و رویکرد انسانی را به گردشگری ضروری می‌سازد (خواجه‌نوا احمدی، ۱۴۰۰: ۲۲۸).

به دلیل گستردگی جامعه هدف و تعداد بالای قشر دانش‌آموز در استان گیلان به عنوان سفیران محیط‌زیست، زمانی که طرح مورد نظر در جامعه آموزشی اجرا شود، شاهد ترویج فرهنگ گردشگری پایدار در جامعه و افزایش آگاهی‌های عمومی جامعه درباره حفاظت محیط‌زیست خواهیم بود. این طرح می‌تواند از پیامدهای منفی زیست‌محیطی در نتیجه تصمیمات نادرست انسان‌ها جلوگیری نماید و بسیاری از هزینه‌های دولت ناشی از فعالیت‌های اشتباه انسان‌ها را کاهش دهد. زیرا ایجاد رفتار مسئولانه و آموزش از ارکان اصلی توسعه پایدار گردشگری است و موفقیت آینده مدیریت گردشگری پایدار به اجرای اصولی مثل تربیت افراد، آموزش و آگاه‌سازی و هشدارهای عمومی بستگی دارد (خواجه‌نوا احمدی، ۱۴۰۰).

با توجه به اینکه سازمان آموزش و پرورش ارتباط زیادی با بدنه اصلی جامعه دارد، می‌توانیم با سیاست‌گذاری‌های درست در این زمینه، عدم توسعه‌یافتگی در گردشگری پایدار منطقه را تا حد زیادی مرتفع سازیم. همچنین، برای پیشبرد سریع و مؤثرتر این موضوع لازم است تا راهبردهایی از قبیل تدوین محتوای کتب درسی هم‌راستا با گردشگری پایدار و توانمندسازی معلمان در این زمینه در دستور کار قرار گیرد تا از این طریق بتوانیم بیش از پیش به معرفی اماکن گردشگری و شناخت محیط‌زیست در شاخه‌های مختلف گردشگری پایدار اهتمام جدی‌تری ورزیم (خواجه‌نوا احمدی، ۱۴۰۰).

به علاوه، از آنجا که سرمایه‌گذاری در امر آموزش توسعه‌ای از دیگر اقدامات لازم برای تربیت انسان‌هایی با شاخصه‌های علمی‌گرا، مهارت‌گرا، تغییرپذیر، سیستمی و پژوهشگر است، جامعه هدف را قادر خواهد ساخت تا فرایند توسعه را در تمامی ابعاد

جامعه گسترش و افراد جامعه را به عنوان اصلی ترین عوامل توسعه به بهترین شکل توسعه ای، آموزش داده و به ارتقای کمی و کیفی گردشگری پایدار کمک کند (برزگر و علی محمدی، ۱۳۹۵). البته کمبود معلمان در مناطق دورافتاده و محروم باعث کاهش کیفیت آموزش این حوزه می شود. اما توسعه گردشگری پایدار در مناطق محروم، موجب اشتغال زایی شده و منابع حاصله نیز می تواند، صرف برنامه کوچینگ معلمان گردد تا از این طریق آموزش و گردشگری پایدار در عین حال پشتیبان هم باشند.

از آنجا که توسعه گردشگری پایدار، تلاشی برای کارآمد کردن گردشگری برای زندگی انسان است؛ لازم است تدوین مدل مناسب کوچینگ جهت توسعه پایدار گردشگری در دستور کار قرار گیرد. بنابراین، ما امیدواریم از طریق تلاش های جمعی و توانمندسازی جامعه، شیوه های گردشگری پایدار را تشویق کنیم و از این طریق، تأثیر مثبتی بر حفظ جامعه جهانی زیست محیطی و گردشگری ایجاد نماییم.

پیشنهادات

- برای رشد و ترویج پیامدهای مطلوب پژوهش حاضر پیشنهادات ذیل مطرح می شود که به خصوص برای ترویج و توسعه گردشگری پایدار در استان گیلان مفید خواهد بود.
۱. الزام معلمان و دبیران به گذراندن دوره های تربیت مربی گردشگری پایدار به عنوان دوره های ضمن خدمت و پیش نیاز ارتقای شغلی؛
 ۲. برگزاری جشنواره های سالانه در حوزه گردشگری پایدار به صورت ملی یا منطقه ای و رایزنی برای دریافت امتیازات ویژه برای برگزیدگان آنها مانند فرایندی که برای جشنواره های خوارزمی و فارابی شکل گرفته است؛
 ۳. مطالعه موردی از کشورهایی که با استفاده از کوچینگ موفق به توسعه گردشگری پایدار شده اند؛
 ۴. تدوین برنامه های آموزشی مناسب برای گردشگری پایدار در مدارس با هدف آگاهی دادن به نسل جوان؛
 ۵. تشکیل تیم های دانش آموزی برای معرفی جاذبه های گردشگری مناطق مختلف؛
 ۶. ایجاد کمپ های آموزشی - گردشگری با هدف آموزش عملی؛
 ۷. تعامل با دانشگاه ها برای تدوین الگوهای مدیریت گردشگری پایدار؛

۸. تربیت مربیان متخصص در حوزه گردشگری؛
۹. ایجاد شبکه‌ای از مدارس کوچینگ در سراسر کشور؛
۱۰. تشکیل انجمن‌های دانش‌آموزی برای معرفی فرهنگ مناطق؛
۱۱. تجهیز مدارس به امکانات الکترونیکی جهت معرفی مقاصد گردشگری.

تعارض منافع

تعارض منافی وجود ندارد.

ORCID

Davood

<https://orcid.org/0000-0003-0197-3245>

Gholamrezaei

Narjes Haghparast

<https://orcid.org/0009-0006-2616-2878>

Kenarsari

منابع

۱. اسماعیل‌زاده، حسن، اسماعیل‌زاده، یعقوب (۱۳۹۵). ارزیابی پایداری گردشگری و تعیین راهبرد
بهینه توسعه گردشگری در بندر انزلی. *مطالعات برنامه‌ریزی سکونتگاه‌های انسانی*
(چشم‌انداز
جغرافیایی)، ۱۱(۳۴)، ۱۱۵-۱۳۱. <https://sid.ir/paper/175951/fa>
۲. احمدآبادی، آرزو، آراسته، حمیدرضا، نوه‌ابراهیم، عبدالرحیم، عباسیان، حسین (۱۴۰۰). نقش
معلمان در توسعه و پرورش ذهن دانش‌آموز در کلاس درس؛ ارائه یک الگو. *نوآوری‌های*
آموزشی، ۲۰(۳)، ۱۸۱-۲۱۶. [DOI: 10.22034/JEI.2021.253652.1671](https://doi.org/10.22034/JEI.2021.253652.1671)
۳. بازوبندی، محمدحسن، مرتضوی‌امامی، علی‌اکبر (۱۴۰۱). طراحی و اعتباریابی الگوی
کوچینگ و اثربخشی آن بر ادراک معلمان نسبت به ترس از تدریس. *مطالعات سیاست‌گذاری*
تربیت معلم، ۵(۳)، ۱۱۴-۱۸۹. [20.1001.1.26457725.1401.5.3.5.8](https://doi.org/10.1001.1.26457725.1401.5.3.5.8)
۴. برزگر، داود، علی‌محمدی، جواد (۱۳۹۵). آموزش به دانش‌آموزان رهیافتی در توسعه
گردشگری
پایدار. *اردبیل: چهارمین کنفرانس بین‌المللی ایده‌های نوین در کشاورزی. محیط‌زیست و*
گردشگری.

طراحی مدل کوچینگ توسعه گردشگری پایدار | غلامرضائی و حق پرست کنارسری | ۱۴۱

۵. ترابی فارسانی، ندا، حکمت، مرضیه، صادقی شاهدانی، حسین، داودیان دهکردی، آیدا (۱۴۰۲). تبیین نقش مشارکت سازمان‌های مردم‌نهاد و موزه‌ها در فرایند ترویج گردشگری پایدار. *مطالعات مدیریت گردشگری*، 7(63)، 40-7. DOI: [10.22054/tms.2023.75004.2859](https://doi.org/10.22054/tms.2023.75004.2859)
۶. جهانگیری، علی، ذوقی، مهدی، رنگریز، حسن، شمس، عبدالحمید (۱۳۹۹). مدل‌سازی ایفای نقش مربیگری مدیریتی مدیران. *مطالعات راهبردی در صنعت نفت و انرژی*، ۱۱(۴۲)، ۳۳-۶۰. URL: <http://iieshrm.ir/article-1-811-fa.html>
۷. خواجه‌نوداحمدی، عیسی (۱۴۰۰). تحلیلی بر نقش و جایگاه آموزش و پرورش در ارتقای سواد گردشگری. *توسعه اجتماعی ایران*، ۱۴(۵۳)، ۲۲۵-۲۴۷. DOI: [10.30495/JISDS.2022.65844.11687](https://doi.org/10.30495/JISDS.2022.65844.11687)
۸. درخشانی، نجلا، پاک‌گهر، نجلا (۱۳۹۵). راهبردهای توسعه گردشگری پایدار بر اساس شناخت جاذبه‌های گردشگری و فرصت‌های سرمایه‌گذاری در منطقه آزاد اروند. *میراث و گردشگری*، ۱۱(۴)، ۷۹-۵۵. <https://sid.ir/paper/257209/fa>
۹. رسولی، سیدحسن، قرنچیک، عبدالغفار، رجایی، مرجان (۱۳۹۴). بررسی و ارزیابی برنامه راهبردی و اجرایی توسعه صنعت اقتصادی و گردشگری (شهرستان ساری). *ساری: کنفرانس بین‌المللی پژوهش‌های نوین در عمران، معماری و شهرسازی*. <https://www.sid.ir/paper/857223/fa>
۱۰. سعیدی، محمدیاسر (۱۳۹۹). آموزش و توسعه منابع انسانی در عصر کرونا. *خراسان: هشتمین کنفرانس ملی توسعه سرمایه انسانی*.
۱۱. صالحی، صادق، پورقاضی، شیوا (۱۳۹۵). گردشگری پایدار: کارکردها، چالش‌ها و راهکارهای آن در بندرانزلی. *اردبیل: دومین کنفرانس بین‌المللی ایده‌های نوین در کشاورزی، محیط‌زیست و گردشگری*. <https://www.sid.ir/paper/91381/fa>
۱۲. صالحی عمران، ابراهیم، مهدی پورمیر، سیده راضیه، صالحی، صادق، عابدینی بلترک، میمنت (۱۳۹۸). تحلیل محتوای کتاب‌های درسی پایه ششم ابتدایی بر مبنای مؤلفه‌های آموزش
- گردشگری. *برنامه ریزی و توسعه گردشگری*، ۸(۲۹)، ۱-9. DOI: [10.22080/jtpd.2019.13761.2805](https://doi.org/10.22080/jtpd.2019.13761.2805)
۱۳. پهماسب‌زاده، داود، حبیبی، حمداله، جعفری، کریم (۱۳۹۸). کیفیت کاربست روش آموزش مربیگری در فعالیتهای آموزشی اعضای هیئت‌علمی از دیدگاه دانشجویان و اساتید.

- مجله ایرانی آموزش در علوم پزشکی، ۱۹، ۳۳-۴۳. <http://ijme.mui.ac.ir/article-1-4678-en.html>
۱۴. عابدی، محمدحسین، محمدپور، مهدی (۱۳۹۷). بررسی نقش اقلیم در شکل‌گیری فرم ساختمان، نمونه موردی استان گیلان. *شیروان: دومین همایش ملی معماری*.
۱۵. غفاری، فریدون، احمدی، کیومرث، صلواتی، عادل (۱۴۰۰). طراحی مدلی جهت بسط مفهومی کوچینگ عملکرد کارکنان در سازمان‌های دولتی ایران. *منابع انسانی ناجا*، ۱۵(۶۵)، ۶۷-۹۲. <https://sid.ir/paper/1038277/fa>
۱۶. فاضلی، مرضیه، احمدی، مهدی (۱۴۰۱). نظام آموزشی مدارس و تقویت کارآفرینی دانش‌آموزان، *کاشان: نخستین همایش ملی نوآوری در علوم انسانی و اجتماعی*.
۱۷. لاریجانی، نرگس، شفیع، مرتضی، نجفی، سیداسماعیل (۱۴۰۲). شناسایی استراتژی‌های فرهنگی مراکز بومگردی استان مازندران با رویکردی بر تحلیل مضمون. *مطالعات مدیریت گردشگری*، ۱۸(۶۴)، 191-216. DOI: 10.22054/tms.2023.73963.2847
۱۸. فردوسی، سجاد، آغنده، محمدعلی، بابائی، یاور (۱۳۹۸). تحلیلی بر ریسک‌ها و مخاطرات مقاصد گردشگری، مطالعه موردی: بندرانزلی. *پژوهش‌های بوم‌شناسی شهری*، ۱۰(۲۰)، ۱۳-۲۶. DOI: 10.30473/grup.2020.7075
۱۹. قنبری، یوسف، دالوندی، سهیلا، ریاحی، مارال (۱۴۰۱). سنجش درجه توسعه‌یافتگی شهرستان‌های استان گیلان در بخش کشاورزی. *راهبرد توسعه*، ۱۸(۳) (پیاپی ۷۱)، ۵۰-۷۷. <https://www.sid.ir/paper/1041557/fa>
۲۰. میری، تیمور (۱۳۹۸). تعریف کوچینگ. *مجله دنیای کوچینگ*، شماره ۱، ۱-۳۰.
۲۱. میرتقیان‌رودسری، سیدمحمد (۱۴۰۱). گفت‌وگو در گردشگری در ایدئولوژی مقام معظم رهبری. *گردشگری و توسعه*، ۱۲(۱)، ۱۴۳-۱۶۰. DOI: 10.22034/JTD.2022.338038.2600
۲۲. یوسف‌زاده‌بایگی، مهدی، باغ‌عنبری، حمیده، یوسف‌زاده‌بایگی، معصومه، عظیمی، آتنا (۱۴۰۱). بررسی نقش مربیگری سازمانی در شهرداری مشهد، تهران: هشتمین کنفرانس بین‌المللی مطالعات نوین مدیریت و حسابداری در ایران. <https://civilica.com/doc/1544215>
23. Al Hilali, K. S., Al Mughairi, B. M., Kian, M. W., & Karim, A. M. (2020). Coaching and mentoring. Concepts and practices in development of competencies: A theoretical perspective. *International Journal of Academic Research in Accounting, Finance and Management Sciences*, 10(1), 41-54. DOI:10.6007/IJARAFMS/v10-i1/6991

24. Astawa, I. P., Pratama, S. P. E., & Ardina, C. (2022, March). The Concept of Sustainable Tourism Implementation Based on Environmental Management Accounting on Tourist Villages in Bali. At the *International Conference on Applied Science and Technology on Social Science 2021 (iCAST-SS, 2021)* (pp. 854- 859). Atlantis Press DOI:[10.2991/assehr.k.220301.140](https://doi.org/10.2991/assehr.k.220301.140)
25. Brown, K., Davis, M., Elrod, C., Hill, E., & Jordan, D. D. (2020). Coachin initiative for beginning teachers (BT): Lessons learned from one district's BT support program. *Journal of Organizational & Educational Leadership*, 6(2), 2. <https://digitalcommons.gardner-webb.edu/joel/vol6/iss2/2>
27. Chen, M., Pei, T., Jeronen, E., Wang, Z., & Xu, L. (2022). Teaching and learning methods for promoting sustainability in tourism education. *Sustainability*, 14(21), 14592. DOI: [10.3390/su142114592](https://doi.org/10.3390/su142114592)
28. Candra, P. H., Maulida, F. H., & Zamahsari, G. K. (2023). Women in Sustainable Tourism Development (Case Study at Komodo and Labuan Bajo Tourism Destination). In *E3S Web of Conferences* (Vol. 388). EDP Sciences. DOI: [10.1051/e3sconf/202338804011](https://doi.org/10.1051/e3sconf/202338804011)
29. Diermann, I. (2021). What Do Coaches Actually Do? A Context-Sensitive Approach to Workplace Coaching (Doctoral dissertation). <https://doi.org/10.1080/17521882.2021.1879188>
30. Fazel, P. (2013). Teacher-coach-student coaching model: A vehicle to improve efficiency of adult institution. *Procedia- Social and Behavioral Sciences*, pp. 97, 384-391. DOI: [10.1016/j.sbspro.2013.10.249](https://doi.org/10.1016/j.sbspro.2013.10.249)
31. Gamage, K. A., Perera, D. S., & Wijewardena, M. D. N. (2021). Mentoring and coaching as a learning technique in higher education: The impact of learning context on student engagement in online learning. *Education Sciences*, 11(10), 574. DOI: [10.3390/educsci11100574](https://doi.org/10.3390/educsci11100574)
32. Grant, A. M., Green, L. S., & Rynsaardt, J. (2010). Developmental coaching for high school teachers: executive coaching goes to school. *Consulting Psychology Journal: Practice and Research*, 62(3), 151. DOI: [10.1037/a0019212](https://doi.org/10.1037/a0019212)
33. Muangasame, K., & Wongkit, M. (2023). Ecopedagogy as an educational approach for vulnerable rural communities. *Journal of Applied Learning and Teaching*, 6(1). DOI: <https://doi.org/10.37074/jalt.2023.6.1.ss4>
34. O'Connor, S. A., Studholme, I., & Grant, A. M. (2017). Group coaching in a large complex organisation: Lessons learnt from experience.

International Journal of Evidence-Based Coaching and Mentoring, 15(2), 1-16. <https://doi.org/10.24384/000246>

35. Penca Palčič, M., (2018). TEACHING AND COACHING SKILLS, 67(3), 555-567, 17. DOI: [10.5937/nasvas1803555P](https://doi.org/10.5937/nasvas1803555P)
36. Laba, K. (2011). Coaching for school improvement: A guide for coaches and their supervisors. Center on Innovation & Improvement.
37. Vrana, V. (2023). Sustainable Tourism Development and Innovation: Recent Advances and Challenges. *Sustainability*, 15(9), 7224. DOI: [10.3390/su15097224](https://doi.org/10.3390/su15097224)

References [In Persian]

1. Abedi, M. H. & Mohammadpour, M. (2017). Investigating the role of climate in the formation of the building form of a case study in Gilan province. *Shirvan: Second National Architecture Conference*.
2. Ahmadābādi, Ā., Ārāste, H., Navehebrāhim, A., & Abbāsīān, H. (2021). The role of teachers in developing and nurturing the student mind in the classroom: Presenting a model. *Educational Innovations*, 20(3), 181-216. DOI: [10.22034/JEI.2021.253652.1671](https://doi.org/10.22034/JEI.2021.253652.1671)
3. Bazoobandi, M. H., & Mortazavi Emami, A. A. (2022). Design and validation of the coaching model and its effectiveness on the teachers' perception of fear of teaching. *Research in Teacher Education (RTE)*, 5(3), 114-89. [20.1001.1.26457725.1401.5.3.5.8](https://doi.org/10.1001.1.26457725.1401.5.3.5.8)
4. Barzegar, D., & Alimohammadi, J. (2015). Teaching students about sustainable tourism development. Ardabil: The fourth international conference on new ideas in agriculture. Environment and tourism.
5. Derakhshani, N., & Pak Gahar, N., (2015). Sustainable tourism development strategies based on the recognition of tourist attractions and investment opportunities in the Arvand Free Zone. *Heritage and Tourism*, 1(4), 55-79. <https://sid.ir/paper/257209/fa>
6. Esmaeilzadeh, H., & Esmaeilzadeh, Y. (2016). Assessment of Tourism Sustainability and Determining an Optimal Strategy of Tourism Development in Bandar-e-Anzali. *Journal of Studies of Human Settlements Planning*, 11(34), 115-131. <https://sid.ir/paper/175951/fa>
7. Fazeli, M., & Ahmadi, M., (2021). Educational system of schools and strengthening students' entrepreneurship, *Kashan: The first national innovation conference in humanities and social sciences*.
8. Farsani, N. T., Hekmat, M., Shahdani, H. S., & Dehkordi, A. D. Clarifying the Role of Participation of NGOs and Museums in the Process

- of Promoting Sustainable Tourism. *Tourism Management Studies*. (63)18,7-40. DOI: 10.22054/tms.2023.75004.2859
9. Ferdowsi, S., Aghandeh, M. A., & Babaei, Y. (2019). Analytical on Risks and Hazards of Tourism Destinations, Case Study: Bandar Anzali. *Journal of Urban Ecology Researches*, 10(20), 13-26. DOI:10.30473/grup.2020.7075
 10. Ghaffari, F., Ahmadi, K., and Salavati, A., (2021). Designing a model to develop the concept of employee performance coaching in Iran's government organizations. *Naja Human Resources*, 15(65), 67-92. <https://sid.ir/paper/1038277/fa>
 11. Ghanbari, Y., Dalvandi, S., and Riahi, M., (2021). Measuring the degree of development of the cities of Gilan province in the agricultural sector. *Development Strategy*, 18(3 (series 71)), 50-77. <https://www.sid.ir/paper/1041557/fa>
 12. Jahangiri, A., Zoghi, M., Rangriz, H., & Shams, A. (2020). Modeling the executive coaching role of directors. *Strategic Studies in Petroleum and Energy Industry*, 11(42), 33-60. <http://iieshrm.ir/article-1-811-fa.html>
 13. Khajvand Ahmadi, I., (2022). An analysis of the role and position of education in promoting tourism literacy. *JOURNAL OF IRANIAN SOCIAL DEVELOPMENT STUDIES (JISDS)*, 14(1), 226-247. DOI: 10.30495/JISDS.2022.65844.11687
 14. Larijani, N., Shafiee., M., & Ismail Najafi., S (2024). Identification of Cultural Strategies of Ecotourism Centers in Mazandaran Province with an Approach Based on Theme Analysis. *Tourism Management Studies* 18(64), 191-216. DOI: 10.22054/tms.2023.73963.2847
 15. Rasouli, S., Koranjik, A., & Rajaei, M., (2014). Review and evaluation of the strategic and executive plan for the development of economic and tourism industry in (Sari City). Sari: *International Conference on New Researches in Civil Engineering, Architecture and Urban Planning*. <https://www.sid.ir/paper/857223/fa>
 16. Salehi, S., & Pourqazi, S., (2015). Sustainable tourism: its functions, challenges, and solutions in Anzali port. *Ardabil: The second international conference on new ideas in agriculture, environment, and tourism*. <https://www.sid.ir/paper/91381/fa>
 17. Salehi Omran, E., Mehdipour, R., Salehi, S., & Abedini Baltork, M. (2019). Analysis of the content of 6th-grade elementary textbooks based on the components of tourism education. *Journal of Tourism Planning and Development*, 8(29), 1-19. DOI:10.22080/jtpd.2019.13761.2805

18. Saidi, M.y., (2019). Training and development of human resources in the age of Corona. *Khorasan: 8th National Conference on Training and Development of Human Capital papers*.
19. Tahmasabzadeh, D., Habibi, H., and Jafari, K., (2018). The quality of the application of the coaching method in the educational activities of faculty members from the point of view of students and professors. *Iranian Journal of Education in Medical Sciences*, 19, 33-43. <http://ijme.mui.ac.ir/article-1-4678-en.html>
20. Miri, T., (2018). Definition of Coaching, *Coaching World Magazine*, 1, 1-30.
21. Mirtaghian Rudsari., M. (2023). The Tourism Discourse in the Ideology of the Supreme Leader. *Journal of Tourism and Development*, 12(1), 143-161. DOI:10.22034/JTD.2022.338038.2600
22. Yousufzadeh Baygi, M., & Bagh Anbri, H., (2021). Examining the role of organizational coaching in Mashhad Municipality. *Tehran: 8th International Conference on Modern Management and Accounting Studies in Iran*. <https://civilica.com/doc/1544215>

استناد به این مقاله: غلامرضائی، داود، حق پرست کنارسری، نرجس. (۱۴۰۳). طراحی مدل کوچینگ توسعه گردشگری پایدار در نظام آموزش و پرورش. مورد مطالعه: استان گیلان. فصلنامه مطالعات مدیریت گردشگری، ۱۹ (۶۶)، ۱۰۷-۱۴۶.

doi: 10.22054/tms.2024.78228.2919

Tourism Management Studies is licensed under a Creative Commons Attribution-Non Commercial 4.0 International License.